Μάρτης 2015
Νο 149

εργατική δημοκρατία

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΕΛΛΑΔΑ: Η αντικαπιταλιστική απάντηση στη κρίση
σελ. 9 – 13

Τιμη ενίσχυσης 2 ευρώ

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ
στις πολιτικές λιτότητας τα μνημόνια και την τρόϊκα

Ρήξη με το ευρώ και την Ε.Ε.

Εξω απο το Συνεδριακό στις 4 του Μάρτη χιλιάδες κόσμος έκφρασε την αντίθεση του στους Κεντρικούς Τραπεζίτες της Ε.Ε. και τα προγράμματα λιτότητας που επιβάλουν σελ. 4

21 Μάρτη – Διεθνής μέρα κατά του φασισμού και του ρατσισμού

Διαδηλώσεις ενάντια στον φασισμό και τον ρατσισμό προγραμματίζονται σε πολλές χώρες για τις 21 του Μάρτη διεθνή μέρα κατά των φυλετικών διακρίσεων. Στον μεγάλο κατάλογο πόλεων όπου θα γίνουν αντιφασιστικές και αντιρατσιστικές διαδηλώσεις είναι και η Λευκωσία.

Η φασιστική απειλή

Τα αποτελέσματα των περσινών ευρωεκλογών έχουν αναδείξει τον μεγάλο κίνδυνο που αντιμετωπίζουμε με την άνοδο των φασιστών σ' ολόκληρη την Ευρώπη.

Στην Ελλάδα η χρυσή αυγή είναι σήμερα το τρίτο κόμμα στο κοινοβούλιο. Στην Κύπρο το φασιστικό ΕΛΑΜ, αν καταφέρει να κρατήσει τα ποσοστά του μέχρι τις επόμενες βουλευτικές εκλογές, είναι πολύ πιθανόν να βρεθεί στην βουλή. Στη Γαλλία η Λεπέν κατεβαίνει με αξιώσεις στις προεδρικές εκλογές.

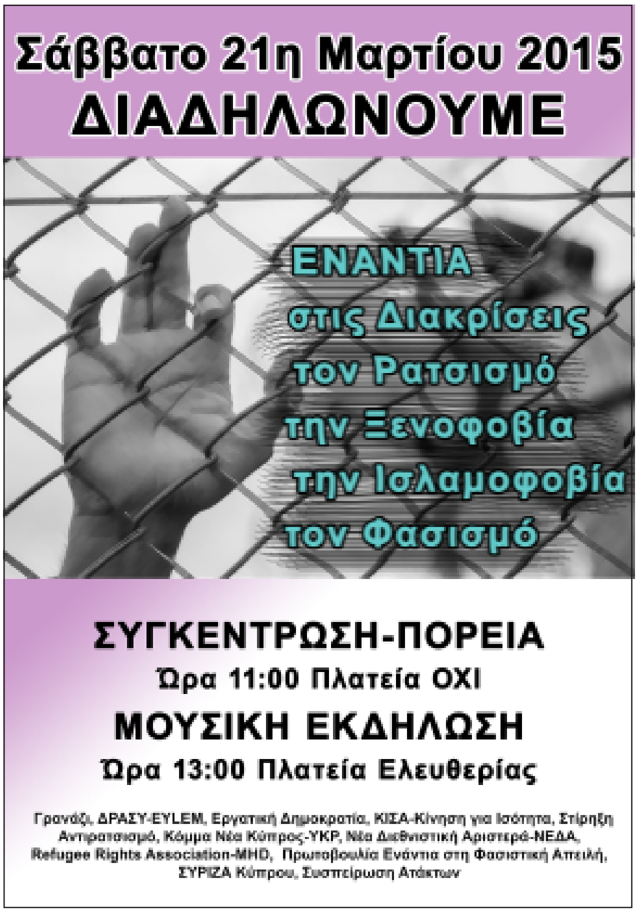
Η άνοδος των φασιστών πατά πάνω στις επίσημες ρατσιστικές πολιτικές των συντηρητικών κυβερνήσεων που καλλιεργούν μια εκστρατεία φόβου απέναντι στους ξένους και κυρίως τους μουσουλμάνους. Αυτή τη στιγμή στην Ευρώπη υπάρχει ένα κύμα ισλαμοφοβίας με πρωτοφανή ένταση. Κάθε μουσουλμάνος στοχοποιείται ως τζιχαντιστής και ιδιαίτερα μετά τις επιθέσεις στο Σαρλί Εμπντό και την Κοπεγχάγη. Εξαπολύουν ένα κύμα ρατσισμού που θυμίζει αυτά που έκανε ο Χίτλερ στον Μεσοπόλεμο. Τότε έδειχναν τους Εβραίους, σήμερα δείχνουν τους Μουσουλμάνους.

Αυτές τις κυρίαρχες πολιτικές είναι που χρειάζεται να παλέψουμε πρώτα και κύρια για να αντιμετωπίσουμε τη φασιστική απειλή. Χρειάζεται ακόμη να αντιπαλέψουμε τις πολιτικές λιτότητας και των μνημονίων που οδηγούν στην ανεργία και την απόγνωση χιλιάδες εργαζόμενους και κυρίως τη νεολαία μετατρέποντας την σε προσφιλές ακροατήριο για τους φασίστες για να ρίξουν το ρατσιστικό τους δηλητήριο.

Η αντιμετώπιση των φασιστών δεν είναι μόνο υπόθεση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς αλλά χρειάζεται να χτίσουμε ένα πλατύ αντιρατσιστικό, αντιφασιστικό μέτωπο. Δεν χρειάζεται να συμφωνούμε σε όλα. Φτάνει να συμφωνούμε στην ανάγκη για ένα τέτοιο μέτωπο.

Χρειάζεται να αποκαλύπτουμε συνέχεια το πραγματικό τους πρόσωπο, ότι οι φασιστικές οργανώσεις δεν είναι άλλη μια άποψη που μπορεί να συνυπάρξει μέσα στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας. Είναι οπαδοί του ολοκαυτώματος, είναι ναζιστικές συμμορίες με τις οποίες όχι μόνο δεν έχουμε τίποτα να κουβεντιάσουμε αλλά δεν έχουν κανένα δικαίωμα να διεκδικούν το ρόλο νόμιμων κομμάτων.

Η 21 Μάρτη είναι μια ευκαιρία να βάλουμε μπροστά αυτή την προοπτική. Είναι θετικό που μια σειρά οργανώσεις, ανάμεσα τους και η Εργατική Δημοκρατία, αποφάσισαν να συνδιοργανώσουν μια σειρά από εκδηλώσεις με αποκορύφωμα την πορεία το Σάββατο στις 21/3. Είναι σίγουρο ότι μπορούσε σε αυτό το κάλεσμα να υπήρχε μεγαλύτερη συμμετοχή αν

ακολουθούνταν πιο ανοικτές διαδικασίες που να έδιναν την δυνατότητα για μια πιο πλατιά απεύθυνση σε συνδικάτα και μαζικές οργανώσεις κυρίως της αριστεράς. Η κατανόηση ότι μόνο ενωμένοι μπορούμε να τσακίσουμε τους φασίστες είναι κρίσιμη για την υλοποίηση μιας τέτοιας προσπάθειας. Οι προαποκλεισμοί δεν βοηθούν.

Παρ όλα αυτά το Σάββατο 21 Μάρτη θα πρέπει να είμαστε όλοι στην αντιρατσιστική αντιφασιστική πορεία. Θα είμαστε εκεί για να ενώσουμε τη φωνή μας με χιλιάδες άλλους αντιρατσιστές διαδηλωτές σε ολόκληρο τον κόσμο όπως τις οικογένειες των θυμάτων της ρατσιστικής βίας της αστυνομίας που θα διαδηλώνουν στο Φέργκιουσον και σε άλλες πόλεις των ΗΠΑ.

Από το Λονδίνο, το Παρίσι, το Αμστερνταμ, τη Βιέννη, τη Ρώμη, την Αθήνα θα στείλουμε το μήνυμα ότι είμαστε κατά της ρατσιστικής Ευρώπης Φρούριο, κατά του κύματος ισλαμοφοβίας. Τους ενόχους να τους αναζητήσουν στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στο Μαλί, τη Συρία, το Ιρακ και αλλού, που δημιουργούνε στρατιές προσφύγων και μεταναστών.

Η εκδήλωση στη Λευκωσία θα αρχίσει με προσυγκέντρωση στη πλατεία ΟΧΙ η ώρα 11:00 πμ και πορεία μέσα από κεντρικούς δρόμους προς την Πλατεία Ελευθερίας.

Σταύρος Σιδεράς

Success story και άλλα παραμύθια του Αναστασιάδη

Κατά τη διάρκεια του δείπνου που έδωσε προς τιμή του Ντράγκι και των άλλων διοικητών των Κεντρικών Τραπεζών στο προεδρικό όταν έγινε η σύνοδος της ΕΚΤ στη Λευκωσία, ο Αναστασιάδης δήλωσε ότι θα βγούμε στις αγορές πιο νωρίς από ότι υπολογίζαμε ίσως και μέχρι το τέλος του 2015. Αυτή την εικόνα του success story ενίσχυσε και ο Ντράγκι δίνοντας τα εύσημα στη κυβέρνηση για τη πιστή εφαρμογή του μνημονίου ώστε τα αποτελέσματα να είναι καλύτερα απ ότι πολλοί περίμεναν.

Την επόμενη μέρα ο υπουργός οικονομικών Χάρης Γεωργιάδης δήλωσε με χαρά ότι μπορεί να εξοικονομήσουμε με αυτό τον τρόπο μέχρι και 2 δις που μπορούν να πάνε για ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών. Στον ίδιο κορβανά βέβαια πήγαν και τα 750 εκατομμύρια από την έκδοση του κρατικού ομολόγου το περασμένο καλοκαίρι προσθέτοντας άλλα 35 εκατομμύρια σε τόκους κάθε χρόνο στην πλάτη των εργαζομένων (αφού το επιτόκιο γι αυτό το ομόλογο ήταν στο εξαιρετικά ψηλό 4,85%).

Η κυβέρνηση προσπαθεί να κτίσει αυτή την εικόνα επιτυχίας γιατί νιώθει την πίεση από την εκλογική νίκη της αριστεράς στην Ελλάδα και τις διακηρύξεις της κυβέρνησης του Τσίπρα για κατάργηση του μνημονίου και της τρόϊκας. Αν η ελληνική κυβέρνηση πετύχει έστω και ελάχιστες αλλαγές στα μνημόνια και τις πολιτικές λιτότητας προς όφελος του ελληνικού λαού, ο Αναστασιάδης όπως και οι ομόλογοι του της Ισπανίας, Πορτογαλλίας και Ιρλανδίας που επαναλαμβάνουν ότι τα μνημόνια είναι μονόδρομος και δεν επιδέχονται αλλαγές, θα βρεθούν εκτεθειμένοι. Πολύ θα ήθελε ο Χάρης Γεωργιάδης στα Γιουρογκρούπ να κρατήσει την ίδια σκληρή στάση με τους Ισπανούς και Πορτογάλλους ομόλογους του αλλά εδώ πρόκειται για την «μητέρα πατρίδα», το «εθνικό κέντρο» και δεν θα μπορούσε να είναι τόσο απροκάλυπτα ενάντια στις ελληνικές προτάσεις γι αυτό και χρησιμοποίησε εκείνη την περιβόητη δικαιολογία «δεν κατάλαβα τι ζητούσε η Ελλάδα».

Όλα αυτά θα μπορούσαν να ήταν γελοία και να τα παρακολουθούσε ο κόσμος με ένα ειρωνικό μειδίαμα αν δεν ήταν ταυτόχρονα και τόσο τραγικά. Για να κάνει τις εξοικονομήσεις η κυβέρνηση που χρειάζονται για να ανακαιφαλαιοποιηθούν οι τράπεζες και να μπορούν να «βγουν στις αγορές» έχει οδηγήσει την κοινωνία στην φτώχεια και την εξαθλίωση. Οι προσωρινά άνεργοι μετατρέπονται σε μακροχρόνιους άνεργους, οι μισθοί έχουν καθηλωθεί σε επίπεδα φτώχειας ή συνεχίζουν να πέφτουν, οι συντάξεις περικόπτονται. Το περιβόητο ΕΕΕ της κυβέρνησης πέταξε εξω από τους λήπτες της επικουρικής σύνταξης 16 χιλιάδες συνταξιούχους. Τα δημόσια σχολεία είναι υποστελεχωμένα, ενώ οι αντικαταστάτες δουλεύουν πια με καθεστώς ωρομίσθιου. Οι εκποιήσεις έχουν ήδη αρχίσει παρά το ότι η Βουλή τρενάρει τα σχετικά νομοσχέδια.

Το πιο τραγικό όμως το δήλωσε ο Υπουργός Υγείας ο οποίος αναγνώρισε ότι τα δημόσια νοσηλευτήρια βρίσκονται στα όρια τους για κατάρρευση. Οι γιατροί δηλώνουν ότι οι εξοντωτικές συνθήκες δουλειάς τους οδηγούν σε ένταση και υπερκόπωση ώστε να μην μπορούν να κάνουν αποτελεσματικά τη δουλειά τους και να κινδυνεύουν ανθρώπινες ζωές. Τα ίδια και οι νοσηλευτές που κατεβαίνουν κάθε τόσο σε απεργίες. Ακόμη και οι καθαρίστριες αναγκάστηκαν να κατέβουν σε απεργία εξαιτίας των ελλείψεων σε προσωπικό και υλικοτεχνική υποδομή. Και όμως παρ όλα αυτά η κυβέρνηση έρχεται να κόψει άλλα 50 εκατομμύρια στον Προϋπολογισμό του Υπουργείου Υγείας.

Αυτό είναι το τίμημα για να εξασφαλίσει η κυβέρνηση και οι τραπεζίτες την έξοδο τους στις «αγορές». Μήπως όμως αυτό θα σήμαινε τελικά μείωση της ανεργίας, επαναφορά των μισθών και των συντάξεων στα προηγούμενα επίπεδα, επενδύσεις στην δημόσια Υγεία και Παιδεία ή περισσότερα προγράμματα κοινωνικής πρόνοιας, ώστε να αξίζει να γίνουν σήμερα κάποιες θυσίες; Όχι φυσικά. Δεν χρειάζεται να περιμένουμε μέχρι να ολοκληρωθεί «το επιτυχημένο πλάνο» του Αναστασιάδη και της τρόϊκας. Η Ιρλανδία που βγήκε από το μνημόνιο και παίζει πια στις «αγορές» τι εξασφάλισε; Μείωση του δημόσιου χρέους, αύξηση των μισθών και των συντάξεων, μείωση της ανεργίας, αύξηση των κοινωνικών δαπανών; Τιποτα από όλα αυτά δεν έχει συμβεί. Το μνημόνιο τέλειωσε για τους τραπεζίτες αλλά οι συνέπειες του έμειναν για τους εργαζόμενους και θα είναι εκεί για πολλά χρόνια αν δεν υπάρξουν αγώνες για να κερδιθούν ξανά όσα χάθηκαν με τα μνημόνια.

Αυτό είναι που χρειαζόμαστε. Αγώνες για να υπερασπιστούμε τα κεκτημένα μας και όχι ανοχή και υπομονή να περάσουν τα δύσκολα όπως μας λένε. Αγώνες για να υπερασπιστούμε τα εργατικά κεκτημένα που καλύπτουν τις ανάγκες των απλών ανθρώπων και των ευάλωτων ομάδων της κοινωνίας. Ας μην μας λένε ότι τάχα στοχεύουν στην κατάργηση των προνομίων και των κεκτημένων των προνομιούχων της κοινωνίας, των τραπεζιτών, των πολιτικών, των κεφαλαιοκρατών, των διευθυντών και των ανώτατων κρατικών υπαλλήλων, της αστυνομίας και του στρατού που είναι κομμάτι του κατεστημένου, ή της εκκλησίας, Αυτά δεν τα ακουμπούν με τίποτα. Ποιος πίεσε τους 22 μεγαλοκαρχαρίες με τα 6,4 δις μη εξυπηρετούμενα δάνεια για να πληρώσουν ή τους απείλησε να τους πάρει τα σπίτια τους; Ποιος κυνήγησε τους 127 μεγάλους φοροφυγάδες που χρωστούν 165 εκατομμύρια στο τμήμα εσωτερικών προσόδων; Κανένας. Οι δυο τρεις μικροί που πλήρωσαν όπως ο Βέργας, είναι γιατί οι οχετοί από τις βρωμοδουλιές τους ξεχείλισαν στους δρόμους και έγινε ολοφάνερη η απληστία και ο φαταουλισμός τους.

Η μόνη μας ελπίδα είναι ένα κίνημα κοινωνικής αντίστασης που να μην φοβάται να έλθει σε ρήξη με το Ευρώ και την Ε,Ε, που να υπερασπίζεται με συνέπεια τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Περισσότερα για ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα εξόδου από την κρίση δέστε στο αφιέρωμα για τις εξελίξεις στην Ελλάδα.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Φτάνει πια με τα μνημόνια και την τρόϊκα

Πάνω από πέντε χιλιάδες κόσμου επεφύλαξαν μια «καυτή» υποδοχή στους Κεντρικούς Τραπεζίτες της ευρωζώνης που συνεδρίασαν την Τετάρτη 4 Μάρτη στη Λευκωσία.

Χιλιάδες εργαζόμενοι, συνταξιούχοι, νεολαίοι, γυναίκες και άνδρες βρέθηκαν έξω από το Συνεδριακό Κέντρο που ήταν προγραμματισμένη η συνάντηση των ευρωπαίων Τραπεζιτών για να βροντοφωνάξουν φτάνει πια στα μνημόνια και στα προγράμματα λιτότητας. Φτάνει πια στις απολύσεις και την ανεργία, φτάνει πια στο ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου στα αρπαχτικά της αγοράς, φτάνει πια στις εκποιήσεις, στη διάλυση της δημόσιας Υγείας και Παιδείας, την παραβίαση των εργατικών κατακτήσεων.

Την εκδήλωση κάλεσε η Πλατφόρμα Συνδικαλιστικών και Κοινωνικών Οργανώσεων «Η Κοινωνία Αντιδρά και Διεκδικεί» στην οποία συμμετέχουν ανάμεσα σε άλλους η ΠΕΟ, ΔΕΟΚ, ΠΟΕΔ, ΟΕΛΜΕΚ, ΟΛΤΕΚ Αγροτικές οργανώσεις, Φοιτητικές, μαθητικές, το Κίνημα Ενάντια στις Ιδιωτικοποιήσεις, το Κίνημα κατά των Εκποιήσεων. η Ένωση Συντακτών και άλλοι.

Οργανώθηκαν τρεις προσυγκεντρώσεις με συμβολικό χαρακτήρα, μια έξω από την Κεντρική Τράπεζα, από τα συνδικάτα του ιδιωτικού τομέα, μια έξω από την Αρχή Τηλεπικοινωνιών από τα συνδικάτα των ημικρατικών οργανισμών και μια στο κτήριο της Ένωσης Συνταχτών από τα συνδικάτα των εκπαιδευτικών, τους φοιτητές και του μαθητές. Οι τρεις πορείες κατέληξαν έξω από το Συνεδριακό Κέντρο σε μια μαζική εκδήλωση που είναι η μεγαλύτερη που έγινε από το Μάρτη του 2013. Η διάθεση του κόσμου ενάντια στα μνημόνια και τις πολιτικές λιτότητας εκφράστηκε δυναμικά με συνθήματα και σφυρίγματα καθ όλη τη διάρκεια της πορείας.

Η εκδήλωση έκλεισε με χαιρετισμούς από εκπροσώπους των διοργανωτών αλλά και ξένων αντιπροσωπειών από ευρωπαϊκά συνδικάτα και οργανώσεις. Ο Ντράγκι και η Χρυστάλλα Γιωρκάτζη, η διοικήτρια της Κεντρικής Τράπεζας, μαζί με την παρέα τους που συζητούσαν εκείνη την ώρα το πρόγραμμα «ποσοτικής χαλάρωσης», πήραν μια γεύση από τα αισθήματα των εργαζομένων για τα προγράμματα τους και αυτά που εφάρμοσαν και αυτά που σχεδιάζουν για το μέλλον.

Συμμετείχαν και οι αρχηγοί των κομμάτων της αντιπολίτευσης οι οποίοι αρνήθηκαν να πανε στη δεξίωση στο προεδρικό που ακολούθησε. Παρ όλα αυτά δεν φαίνεται να είναι έτοιμοι, να στηρίξουν ένα κοινωνικό κίνημα που να συγκρούεται με τις πολιτικές της τρόικας και της κυβέρνησης Αναστασιάδη. Ιδιαίτερα το ΑΚΕΛ που είναι και η μεγαλύτερη δύναμη της αριστεράς και προς αυτό προσβλέπουν οι εργαζόμενοι για να οργανώσει την αντίσταση στα μνημόνια και τις πολιτικές λιτότητας. Παρά τη φρασεολογία του για έξοδο από το Ευρώ στη πραγματικότητα δεν θέλει μια πολιτική ρήξης με το Ευρώ και την ΕΕ και ψάχνει για συμφωνίες με την κυβέρνηση και τους «εταίρους στην Ευρώπη» για ελεγχόμενη και συμφωνημένη έξοδο και για μέτρα μείωσης των συνεπειών της καταστροφής.

Δεν είναι τυχαίο εξάλλου που η κιντοποίηση έγινε απόγευμα εργάσιμης ημέρας. Αν συνοδεύονταν από μια γενική απεργία ή έστω μια 4ωρη στάση εργασίας και πορείες από τους χώρους δουλειάς στο Συνεδριακό Κέντρο είναι σίγουρο ότι θα είχαμε πολύ μεγαλύτερη συμμετοχή και πολύ περισσότερο παλμό.

Η ρήξη με το ευρώ και την Ε.Ε. είναι σήμερα αναπόφευκτη αν θέλουμε να δώσουμε τέλος στα μνημόνια και τις πολιτικές λιτότητας που εκπονούνται στα στρατηγία των κεντρικών τραπεζών της Ε.Ε., των Βρυξελλών, της Λευκωσίας και των άλλων πρωτευουσών. Η μεγαλειώδης νίκη της αριστεράς στην Ελλάδα, ή άνοδος του κινήματος σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες, Ισπανία, Πορτογαλία, Ιταλία ανοίγουν μια νέα προοπτική που δεν πρέπει να την αφήσουμε να πάει χαμένη. Προς αυτή τη κατεύθυνση είναι που θα πρέπει να παλέψουμε την επόμενη περίοδο.

50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΑΒΑΖΟΓΛΟΥ ΜΙΣΙΑΟΥΛΗ

Θύματα του εθνικισμού και των δυο πλευρών

Το πάρα κάτω κείμενο είναι αναδημοσίευση συνέντευξης που έδωσε στην Εργατική Δημοκρατία ο Πέτρος Μισιαούλης αδελφός του δολοφονημένου ήρωα, το 1995. Ήταν η τελευταία του συνέντευξη αφού λίγους μήνες αργότερα, πέθανε και ο ίδιος χτυπημένος από τον καρκίνο. Οι εμπειρίες και η μαρξιστική σκέψη του Πέτρου Μισιαούλη παραμένουν πάντα μια σημαντική πηγή έμπνευσης και πληροφοριών. Τα μηνύματα που έστελνε τότε παραμένουν και σήμερα επίκαιρα

Ποιο ήταν το κλίμα της περιόδου που έγινε η δολοφονία των Καβάζογλου και Μισιαούλη;

Ήταν μια περίοδος που ο εθνικισμός ήταν πολύ έντονος και στις δυο κοινότητες. Η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη παρά τις συμφωνίες της Ζυρίχης που υπόγραψε συνέχιζε την πολιτική της ένωσης. Στην αρχή κάπως συγκαλυμμένα και μετά τελείως φανερά και επίσημα.

Οι τουρκοκύπριοι έπρεπε να εξοντωθούν πολιτικά για να μην μπορούν να αντιδράσουν σε αυτή τη πολιτική. Ο Μακάριος αρνήθηκε από την αρχή να εφαρμόσει τις διατάξεις του συντάγματος που προέβλεπαν παραχωρήσεις στους τουρκοκύπριους όπως το δικαίωμα τους να εκλέγουν δικούς τους δήμαρχους στις πέντε μεγάλες πόλεις.

Η αντιπαράθεση έφτασε στο αποκορύφωμα το Φθινόπωρο του ‘63 όταν ο Μακάριος προσπάθησε να αλλάξει το σύνταγμα και να αφαιρέσει από αυτό όλες τις διατάξεις που ήταν υπέρ των τουρκοκυπρίων. Ακολούθησαν οι συγκρούσεις του ‘63 – ‘64 κατά τις οποίες οργίασαν τα πρωτοπαλίκαρα του Μακάριου όπως τον Γιωρκάτζη και τον Σαμψών και οι τουρκοκύπριοι αναγκάστηκαν να στριμωχτούν και να αποκλειστούν μέσα στους θύλακες.

Αυτές τις επιλογές του Μακάριου δυστυχώς τις υποστήριξε τότε και η αριστερά όπως και την πολιτική της ένωσης.

Παρόλα αυτά υπάρχουν εργάτες και διανοούμενοι, αυτά τα χρόνια που επιδιώκουν την συμφιλίωση και από τις δυο πλευρές. Υπήρξαν πολλοί τέτοιοι αγωνιστές αρκετοί από τους οποίους πλήρωσαν με την ζωή τους την αφοσίωση τους στην προσέγγιση των δυο κοινοτήτων ιδιαίτερα μέσα στους τουρκοκύπριους.

Μέσα στα γκέτο που ήταν κλεισμένοι οι τουρκοκύπριοι γίνονταν εύκολα θύματα των σωβινιστών της πλευράς τους και δολοφονούνταν ανεμπόδιστα. Ακόμα και πολλοί από αυτούς που ζούσαν στις ελληνικές περιοχές απειλούνταν και δολοφονούνταν. Έτσι έβαλαν στο στόχαστρο τους και τον Καβάζογλου.

Ποιος ήταν ο Καβάζογλου;

Ήταν ένας προλετάριος γιος πολυμελούς οικογένειας, οργανωμένος αγωνιστής, μέλος του ΑΚΕΛ. Αργότερα έγινε μέλος της Κεντρικής Επιτροπής. Παρενθετικά πρέπει να πω ότι ο Καβάζογλου ήταν ο πρώτος και ο μοναδικός τουρκοκύπριος που πήρε τέτοιο πόστο στο κόμμα. Αυτό νομίζω δείχνει πόσο υποτιμούνταν και παραγνωρίζονταν ακόμα και από την αριστερά οι τουρκοκύπριοι.

Πολύ νωρίς ο Καβάζογλου διαπίστωσε τις δυσκολίες και τα εμπόδια που δημιουργούσε η πολιτική του κόμματος στη δουλειά του μέσα στις τουρκοκυπριακές μάζες. Πως μπορούσε να απευθυνθεί στους τουρκοκύπριους και να τους οργανώσει όταν το κόμμα υποστήριζε την ένωση και τον Μακάριο; Αυτό τον οδήγησε σε σύγκρουση με το κόμμα. Έτσι άρχισε να πέφτει υπό δυσμένεια και να εγκαταλείπεται μόνος και απροστάτευτος.

Παρόλα αυτά συνέχισε να αγωνίζεται με αυταπάρνηση χωρίς να τρομάζει από τους κινδύνους που δημιουργούνταν από την αντι–σοβινιστική του δουλειά μέσα στους τουρκοκύπριους.

Πως έγινε η δολοφονία;

Εκείνη την ημέρα, θα πήγαινε στη Λάρνακα για σύσκεψη με τουρκοκύπριους συντρόφους. Οι συνεργάτες του, της επαγρύπνησης που είχαν σαν καθήκον την προστασία του, αρνούνταν να τον συνοδέψουν, είτε γιατί δεν μπορούσαν, είτε γιατί δεν ήθελαν επειδή ήξεραν τους κινδύνους και προσπαθούσαν να αποτρέψουν και τον ίδιο από αυτή την αποστολή.

Στην επιμονή του αναζητήθηκε άλλος συνοδός και στρατολογήθηκε ο Κώστας Μισιαούλης, ο οποίος για πρώτη φορά έπαιρνε μέρος σαν συνοδός του Καβάζογλου. Ο Κώστας είχε κανονισμένη άλλη δουλειά, μαζί με εμένα για οικογενειακό πρόβλημα. Αλλά υποχρεωμένος από το γεγονός ότι δεν βρισκόταν συνοδός για τον Καβάζογλου προτίμησε να συνοδέψει ο ίδιος τον φίλο και σύντροφο του.

Οδηγός στο αυτοκίνητό του ξεκινήσανε για την Λάρνακα, με ενδιάμεσο σταθμό στο δρόμο παρά την Λουρουτζίνα, για να παραλάβουν τουρκοκύπριους συντρόφους για τη σύσκεψη. Αντί σύντροφοι όμως τους περίμεναν ένοπλοι δολοφόνοι, οι οποίοι προηγούμενα είχαν απομονώσει τους συντρόφους τους.

Οι δολοφονικές σφαίρες θα ένωναν για πάντα τους δυο συντρόφους, αφήνοντας πίσω τους ένα μεγάλο κενό.

Σίγουρα ο σοβινισμός κέρδισε τότε μια σημαντική νίκη με την δολοφονία των δυο αγωνιστών. Όμως αυτή η θυσία έγινε, τουλάχιστο για τους ελληνοκύπριους, σύμβολο της ελληνοτουρκικής φιλίας και της επαναπροσέγγισης. Πως βλέπεις τις εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης που γίνονται σήμερα στην επέτειο των 30 χρόνων (1995) από τη δολοφονία;

Ήταν μια νίκη του σοβινισμού αλλά ήταν και μια τραγική υπογράμμιση των αδιέξοδων της εθνικιστικής πολιτικής της αριστεράς, η οποία με την πολιτική της ένωσης και την υποστήριξη που έδινε στον Μακάριο οδήγησε τους τουρκοκύπριους αριστερούς, υποστηριχτές της προσέγγισης, στην απομόνωση μέσα στην κοινότητα τους και τους έκανε εύκολα θύματα των σοβινιστών.

Το ΑΚΕΛ δεν μπόρεσε να παίξει τον ρόλο που περίμεναν οι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι αγωνιστές της εργατικής τάξης. Δεν μπόρεσε να κρατήσει ενωμένη την εργατική τάξη και να μπει μπροστά στη πάλη ενάντια στο σοβινισμό. Να αντισταθεί στην προσπάθεια του Μακάριου και των ελληνοκύπριων καπιταλιστών να εξοντώσουν τους τουρκοκύπριους. Έμεινε και μένει ως τα σήμερα προσκολλημένο στον εθνικισμό, και θυσιάζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης στο βωμό της εθνικής ενότητας και της εξυπηρέτησης των συμφερόντων του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού.

Οι εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης που οργανώνει σήμερα δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι καλές. Όμως επαναπροσέγγιση δεν είναι μόνο να τιμούμε τους νεκρούς, να κάνουμε γιορτές ή να συναντιόμαστε με τουρκοκύπριους. Και αυτά είναι καλά και χρήσιμα, αλλά επαναπροσέγγιση σημαίνει πρώτα από όλα να πολεμήσουμε τον σοβινισμό μέσα στη δική μας πλευρά, να καταγγείλουμε τις ευθύνες της δικής μας άρχουσας τάξης και τα σχέδια που έχει σε βάρος των τουρκοκυπρίων. Ο καλύτερος τρόπος να τιμήσουμε την θυσία των Καβάζογλου και Μισιαούλη είναι να παλέψουμε να φύγει αυτή η κυβέρνηση (η πρώτη κυβέρνηση Κληρίδη – ΔΗΣΥ) που έχει κάνει τον σοβινισμό επίσημη πολιτική, που στήνει πολεμικά δόγματα και αναβιώνει τον Γριβισμό και την ενωσιολογία.

Εκλεισαν τις Κυπριακές Αερογραμμές και ετοιμάζονται για το μεγάλο φαγοπότι με τις δημόσιες επιχειρήσεις

Την ωρα που οι εργαζόμενοι των κυπριακών αερογραμμών διαδήλωναν έξω από το προεδρικό ο κ Βασιλάκης της AEGEAN έδινε δημοσιογραφική διάσκεψη στο Χίλτον για την επέκταση της εταιρείας και του πτητικού προγράμματος της στην Κύπρο. Αυτή ήταν και η πιο χαρακτηριστική εικόνα για το τι έγινε πραγματικά.

Δικαιολογημένη η οργή και ο θυμός που των εργαζομένων στις Κυπριακές Αερογραμμές που βρέθηκαν όλοι έξω από το προεδρικό. Στο όνομα του Αναστασιάδη ή της λέξης δεσμεύτηκε έπεφτε έντονο γιουχάισμα και ειρωνεία. Τα ίδια και με τον υπουργό Οικονομικών Χάρη Γεωργιάδη. Τον θυμό των απολυμένων τον ένιωσε όμως και η συνδικαλιστική ηγεσία της ΣΕΚ σαν η πιο μεγάλη συντεχνία του κλάδου και ιδιαίτερα ο Μωησέως για την ανοχή που έδειξαν και για το ότι άφησαν να κλείσει η εταιρεία χωρίς αγώνα.

Οι εργαζόμενοι ήθελαν να πάνε και να αποκλείσουν το Αεροδρόμιο όμως ο εκπρόσωπος των συντεχνιών τους αποθάρρυνε και τους είπε ότι θα δουν οι συντεχνίες της ηγεσίες των κομμάτων. Αυτή η τακτική όμως ήταν που έφερε τα πράγματα στο αδιέξοδο. Όταν η κυβέρνηση μιλούσε για ξεπούλημα της εταιρείας οι συντεχνίες κατέβαζαν σε κινητοποίηση μόνο όσους ήταν εκτός υπηρεσίας τη συγκεκριμένη στιγμή. Αφησαν ουσιαστικά την κυβέρνηση να υλοποιεί τους σχεδιασμούς της. Όταν έκλεισαν την εταιρεία αποφάσισαν να κινητοποιήσουν όλο το προσωπικό αλλά δεν τόλμησαν και πάλιν, ουτε το αεροδρόμιο να κλείσουν ούτε να καταλάβουν τα γραφεία της εταιρείας.

Παραμύθια για τους οικονομικούς λόγους

Η δικαιολογία της κυβέρνησης για το κλείσιμο ήταν η μη βιωσιμότητα της εταιρείας και τα μεγάλα χρέη. Αυτά είναι προφάσεις εν αμαρτίες.

Η RAYAN AIR παίρνει από το κράτος για κάθε επιβάτη που φέρνει στην Κύπρο 25 ευρώ όπως μας είπαν οι εργαζόμενοι των Κυπριακών Αερογραμμών. Ενώ ο Σιακόλας σαν διαχειριστής των αεροδρομίων παίρνει αποζημίωση για κάθε επιβάτη που φεύγει από το αεροδρόμιο του ΕΡΤΖΙΑΝ στην Τύμπου 40 ευρώ ενώ έδωαν στην ΤΟΠ ΚΙΝΗΣΗ 10 ευρώ για κάθε εισιτήριο των Κυπριακών Αερογραμμών

Οι απολύσεις στο κράτος θα κοστίσουν σε ανεργειακό και πλεονάζων πέραν των 33 εκατομμυρίων ευρώ ενώ η οφειλή από την επιχορήγηση των κυπριακών αερογραμμών είναι 68 εκ. Από αυτό το ποσό δεν έχουν αφαιρεθεί οι αποκοπές των εργαζομένων για την σωτηρία της εταιρείας σαν ίδιο κεφάλαιο, ούτε φαίνεται πουθενά που πήγαν αυτά τα λεφτά.

Οι απολυμένοι από το κλείσιμο των ΚΑ δεν είναι μόνο οι 550 εργαζόμενοι αλλά και ένα σωρό άλλοι παρεμφερείς κλάδοι όπως εργαζόμενοι στα ταξιδιωτικά γραφεία και στην τροφοδοσία της εταιρείας κλπ

Η διεκδίκηση της ηγεσίας των συντεχνιών μένει στο να πάρουν οι εργαζόμενοι τα μεροκάματα τους, τα ταμεία προνοίας τους και τις αποζημιώσεις χωρίς να βάλουν ποτέ το ζήτημα της υπεράσπισης της ίδιας της εταιρείας σαν κρατική Ο υπουργός Συγκοινωνιών δεν σταμάτησε ποτέ να μας λέει πως οι κρατικές αερογραμμές στην Ευρώπη έχουν αποτύχει παταγωδώς. Φαίνεται πως δεν θέλει να θυμάται πόσο έχει πετύχει ο Ιδιωτικός τομέας των τραπεζών αλλά και των ιδιωτικών αερογραμμών όπως της Ήλιος. Τότε ο Αβέρωφ μας έλεγε πως « θα ταξιδεύουμε όσο κοστίζει ένα τζίν» και πώς «΄έχει και αλλού πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκάλια» εννοώντας ότι δεν είναι πια υποχρεωμένοι να ταξιδεύουν με τις Κυπριακές Αερογραμμές

Αλλά και τα ατυχήματα με τις χαμηλού κόστους αερογραμμές όπως η Ασιαν Αιρ και AEGEAN ή η RAYAN AIR που κάθε χρόνο αλλάζει όλους τους πιλότους της.

Μεγαλομέτοχος της AEGEAN είναι ο Βασιλάκης που είναι και μεγαλομέτοχος της Τράπεζας Πειραιώς και ο γνωστός μας Βγενόπουλος. Ο δε υπ Συγκοινωνιών Μάριος Δημητριάδης ήταν μέχρι να αναλάβει υπουργός, σύμβουλος και ανώτερο στέλεχος της Πειραιώς.

Δεν είναι τυχαίο που όλα έγιναν τόσο γρήγορα και συντονισμένα. Η κυβέρνηση ήθελε να δώσει τις Κυπριακές Αερογραμμές στους ιδιώτες, τα αρπαχτικά της αγοράς που υπηρετεί με τόση συνέπεια εδώ και δυο χρόνια που κυβερνά και το έκανε με τη μέθοδο του ξαφνικού θανάτου όπως έκανε και ο Σαμαράς με την ΕΡΤ. Μόνο έτσι θα μπορούσαν οι ιδιώτες να πάρουν σε χαμηλή τιμή τα διάφορα κομμάτια των Κυπριακών Αερογραμμών, χρονοθυρίδες, όνομα, κλπ.

Μέχρι σήμερα οι εργαζόμενοι δεν έχουν πάρει τις αποζημιώσεις που ζητούν. Οι ηγεσίες των συντεχνιών τους άφησαν να δώσουν μια απέλπιδα μάχη μόνοι τους. Και όμως αυτό που έγινε στις Κυπριακές Αερογραμμές ετοιμάζονται να το επαναλάβουν με διάφορες μορφές και στους άλλους οργανισμούς κοινής ωφελείας. Τις Κυπριακές Αερογραμμές τις έκλεισαν γιατί τάχα μου έκαναν ζημιά. Την ΑΤΗΚ και την ΑΗΚ θα τις πουλήσουν επειδή κάνουν κέρδη και προσφέρουν στο κράτος που είναι ο κύριος μέτοχος τους δεκάδες εκατομμύρια σε μέρισμα. Δεν μπορούν οι ιδιώτες να μην βάλουν χέρι σε τέτοια φιλέτα.

Αυτά δεν θα σταματήσουν αν δεν υπάρξει μια οργανωμένη και συντονισμένη απάντηση από τους εργαζόμενους σε αυτούς τους οργανισμούς και όχι μόνο. Χρειάζονται απεργίες, συλλαλητήρια και στην ανάγκη κατάληψη αν η κυβέρνηση τολμήσει να δώσει αυτούς τους οργανισμούς στους ιδιώτες. Αυτά πρέπει να γίνουν σήμερα όμως όχι μετά το ξεπούλημα. Οι Κυπριακές Αερογραμμές έδειξαν με τον πιο τραγικό τρόπο ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος.

Νίκος Αγιομαμίτης

Οι νοσηλευτές αντιστέκονται στη διάλυση των δημόσιων νοσηλευτηρίων

Οι νοσηλευτές των πρώτων βοηθειών των νοσοκομείων Λευκωσίας και Λεμεσού πραγματοποίησαν δίωρη στάση εργασίας παρά την εισήγηση της ηγεσίας του κλάδου για αναστολή των μέτρων. Αυτό ήταν μια πολύ σημαντική εξέλιξη αφού πραγματικά τα νοσοκομεία βρίσκονται στα όρια τους.

Η κίνηση των νοσηλευτών ήταν πολύ σημαντική αφού ο ίδιος ο υπουργός Υγείας συγκάλεσε σύσκεψη το πρωί την ώρα της στάσης εργασίας σε μια απέλπιδα προσπάθεια να αποφύγει την απεργία. Όμως οι εργαζόμενοι δεν πείστηκαν αφού τόσο καιρό δεν έκανε τίποτε για να λύσει τα προβλήματα παρά να δίνει μόνο υποσχέσεις.

Οι νοσηλευτές ζητούν πρώτα απ' όλα κλίνες γιατί αναγκάζονται να έχουν ασθενείς ακόμα και παππούδες πάνω στα τρόλεϊ για 24 ώρες ενώ αυτά είναι για μεταφορά των ασθενών για λίγη ώρα. Δεν μπορούν να κάνουν εισαγωγή ασθενείς γιατί δεν έχουν κλίνες. Οι ασθενείς που περιμένουν να γίνουν εισαγωγή κατακρατούν τα κρεβάτια των Πρώτων Βοηθειών και μόνο δυο τρία κρεβάτια μένουν για εξυπηρέτηση όσων καταφεύγουν στις Πρώτες Βοήθειες. Έτσι αρκετοί από αυτούς που καταφεύγουν στις Πρώτες Βοήθειες αναγκάζονται (όσοι μπορούν) να φεύγουν για τις ιδιωτικές κλινικές και άλλοι πάνε πίσω στο σπίτι τους χωρίς καμία περίθαλψη.

Ζητούν ακόμα πριν την εφαρμογή του ΓΕΣΥ την μονιμοποίηση των εκτάκτων που εδώ και χρόνια εργάζονται με αυτό το καθεστώς και χάνουν βασικά ωφελήματα αλλά κινδυνεύουν να μείνουν και εκτός υπηρεσίας με την εφαρμογή του ΓΕΣΥ.

Ζητούν την πλήρωση των κενών θέσεων για να καλύψουν τις ελλείψεις σε προσωπικό και να μπορούν να εξυπηρετών τους ασθενείς πού έχουν αυξηθεί εξαιτίας της κρίσης και οι ανάγκες έχουν πολλαπλασιαστεί. Με αυταπάρνηση και υπερβάλλοντας τους εαυτούς τους καλύπτουν αυτές τις ανάγκες σήμερα.

Τα προβλήματα δεν είναι μόνο αυτά. Είναι η έλλειψη μηχανημάτων ή χαλασμένα μηχανήματα όπως ο αξονικός στην Λεμεσό που αναγκάζονται να στέλλουν ασθενείς σε άλλες πόλεις, η έλλειψη φαρμάκων ακόμα και αναλώσιμων. Αυτές οι ελλείψεις προκαλούν τις μακροσκελείς λίστες για μία εξέταση ή επέμβαση. Όπως καταγγέλλουν οι νοσηλευτές αλλά και οι ασθενείς, μπορεί για μια εγχείρηση ή μία εξέταση αξονικού τομογράφου να χρειαστεί ένας και ενάμιση χρόνος. Αν επιβιώση βέβαια ως τότε ο ασθενής.

Εχουν παγώσει όχι μόνο τις προσλήψεις αλλά έχουν κόψει κονδύλια και για εξειδικευμένες εξετάσεις και εγχειρήσεις. Έχουν ξηλώσει τα νοσοκομεία και έχουν το θράσος να μιλούν για την εφαρμογή του ΓΕΣΥ το οποίο σιγά σιγά το ράβουν πάνω στα μέτρα των ιδιωτικών νοσοκομείων και των μεγαλοκλινικαρχών.

Τα μέτρα τα οποία πρότεινε στην σύσκεψη ο κύριος Πατσαλής ηταν:

–Να δίνονται εξιτήρια χωρίς καθυστέρηση. Έκκληση στον κόσμο να παραλαμβάνει τους ασθενείς του.

–Γρήγορη διεκπεραίωση εργαστηριακών και απεικονιστικών εξετάσεων.

–Καλύτερη διαχείριση των κλινών. (Αυστηρότερα μέτρα για το ποιοι θα νοσηλεύονται).

–Καλύτερες διοικητικές δράσεις για σωστή λειτουργία των νοσηλευτηρίων.

Δηλαδή με λίγα λόγια θα δίνουν πιο γρήγορα εξιτήριο ίσως και ίσως πριν αναρρώσει πλήρως για να αδειάζουν κρεβάτια.

Από την άλλη θα γίνουν πιο αυστηροί στο ποίους ασθενείς θα κάνουν εισαγωγή.

Αυτό θα αυξήσει τον κίνδυνο να αναγκάζονται οι γιατροί και οι νοσηλευτές να διώχνουν ασθενείς αν με κίνδυνο να χαθούν ζωές. Μετά φυσικά θα κατηγορούν τους γιατρούς και τους νοσοκόμους για τον χαμό αυτών των ασθενών. Υπήρξαν μάλιστα περιπτώσεις ασθενών που τους έδιωξαν από τις πρώτες βοήθειες και μετά πήγαν πίσω πολύ χειρότερα.

Όσο για την γρηγοράδα στους εργαστηριακούς και απεικονιστικούς ελέγχους, για να γίνονται πιο γρήγορα πρέπει πρώτα να φτιάξει εργαστήρια και να φέρει και άλλα μηχανήματα πριν να ζητά να κάνουν τις εξετάσεις πιο γρήγορα.

Ούτε μια εβδομάδα δεν πέρασε από τις εξαγγελίες του υπουργού Υγείας και η κατάσταση στις Πρώτες Βοήθειες έγινε ακόμη χειρότερη.

Μέσα σε ένα βράδυ έφυγαν 43 ασθενής από τις Πρώτες Βοήθειες στη Λευκωσία παρόλο που πλήρωσαν 10 ευρώ για εξέταση εξαιτίας της πολύωρης καθυστέρησης να τους δει κάποιος. Μερικοί πήγαν σε ιδιωτικές κλινικές και κάποιοι που δεν κρατούσαν στο σπίτι τους βάζοντας σε κίνδυνο την υγεία τους.

Ακόμα χειρότερα 13 ασθενείς παρέμειναν στα κρεβάτια των Πρώτων Βοηθειών χωρίς να γίνονται εισαγωγή και μάλιστα είχε ασθενή που έμεινε εκεί για πάνω από 3 ημέρες χωρίς να γίνει εισαγωγή.

Το ίδιο βράδυ μετέφεραν από τις Πρώτες Βοήθειες του Νοσοκομείου Λευκωσίας τρεις ασθενείς στο Νοσοκομείο Αμμοχώστου και τρεις στο Νοσοκομείο Λάρνακας, Ποιος μπορούσε να φανταστεί πώς θα πήγαινε στις Πρώτες Βοήθειες της Λευκωσίας και να βρεθεί στην Αμμόχωστο. Υπάρχουν περιπτώσεις όπως αυτή του 87χρονου από την Πάφο που ζήτησε ραντεβού με οφθαλμίατρο στο Μακάριο και τον έβαλαν ενάμιση μήνα μετά. Οταν πήγε επιτέλους στο ραντεβού ο γιατρός του είπε πως ήταν πολύ αργά και πως έχασε το μάτι αφού η όραση του ενός ματιού του έπεσε στο 25%.

Αυτά βέβαια συμβαίνουν αν δεν είσαι επώνυμος και αν είσαι απλός άνθρωπος εργαζόμενος ή άνεργος. Θα είσαι στις ουρές στις λίστες και στην αναμονή μέχρι να βγει η ψυχή σου. Η περίθαλψη σου έχει να κάνει με την τάξη σου και την τσέπη σου, είναι ταξική. Αυτά την ώρα που Αναστασιάδης και Αρχιεπίσκοπος πήγαν για τις επεμβάσεις τους στους καλύτερους γιατρούς και στα καλύτερα νοσοκομεία του κόσμου. Και ο Αρχιεπίσκοπος είχε και το θράσος να καλεί τους γιατρούς να φέρουν τον νου τους όταν απειλούσαν με λήψη μέτρων.

Οι νοσοκόμοι αγωνίζονται για μας και μείς πρέπει να σταθούμε δίπλα τους ηθικά και πρακτικά. Πρέπει να είναι αμέριστη η συμπαράσταση μας σ' αυτούς και να κλείσουμε το στόμα σε κάποια κανάλια που ρίχνουν το φταίξιμο στους νοσηλευτές και τους γιατρούς ότι τάχα εργάζονται ώς το μεσημέρι.

Οι νοσηλευτές είναι πραγματικοί ήρωες που εργάζονται μέσα σε τέτοιες συνθήκες. Έχουν ξεπεράσει τα όρια τους και σε ώρες και σε αντοχές.

Χρειάζεται να κλιμακώσουν τα μέτρα και ήδη μιλούν για 24ωρη απεργία. Πριν λίγες μέρες απειλούσαν με μέτρα οι γιατροί του δημοσίου και ο Υπ. Υγείας δεσμεύτηκε πως θα ικανοποιήσει τα αιτήματα τους και κατάφερε την αναστολή των μέτρων. Την κοροϊδία του δεσμεύομαι την ζήσαμε πολλές φορές με αυτή την κυβέρνηση χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Φτάνει πια.

Χρειάζεται κλιμάκωση και συντονισμός των μέτρων και με τους γιατρούς για να αντιμετωπίσουν τη κατάσταση πριν θρηνήσουμε θύματα. Μόνο ο αγώνας των νοσηλευτών, των γιατρών και του παραϊατρικού προσωπικού μπορεί να σώσει τα Νοσοκομεία και να καταφέρει μια σωστή εφαρμογή ενός Γενικού Σχεδίου Υγείας προς όφελος των εργαζομένων και όχι των ασφαλιστικών εταιριών και των ιδιωτικών

Νίκος Αγιομαμιτης

Οι εκλογές στην Ελλάδα κατέδειξαν μια σαρωτική στροφή προς τα αριστερά. Ποτέ άλλοτε τα ποσοστά της Αριστεράς αθροιστικά δεν έχουν φτάσει σε τέτοια ιστορικά επίπεδα. Το άθροισμα των ποσοστών του ΣΥΡΙΖΑ, του ΚΚΕ, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και των άλλων δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς πανελλαδικά έφτασε το 42,56%. Χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι βγήκαν στους δρόμους να πανηγυρίσουν αυτή τη μεγαλειώδη νίκη και όχι μόνο στην Ελλάδα. Μια νίκη που ήλθε σαν αποτέλεσμα πρώτα και κύρια των αγώνων της εργατικής τάξης τα τελευταία χρόνια με γενικές απεργίες, πανελλαδικά συλλαλητήρια, καταλήψεις, αντιφασιστικά συλλαλητήρια και αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις. Η υποστήριξη προς τον Τσίπρα και την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ μετά τις εκλογές και μετά τις πρώτες εξαγγελίες των υπουργών του ξεπέρασε κατά πολύ τα εκλογικά ποσοστά τους. Η ελπίδα που γεννήθηκε όμως άρχισε νωρίς να ξεθωριάζει

Αυτό το αφιέρωμα προσπαθεί να εξηγήσει τι γίνεται σήμερα στην Ελλάδα και τι πρέπει να γίνει για να μην χαραμιστεί αυτό το αριστερό ρεύμα. Είναι στηριγμένο πάνω σε άρθρα της Εργατικής Αλληλεγγύης της βδομαδιάτικής Εφημερίδας του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, αδελφού κόμματος της Εργατικής Δημοκρατίας σην Ελλάδα. Περισσότερα μπορείτε να βρείτε στο *www.sekonline.gr/*

Ρήξη με την Ε.Ε των μνημονίων του πολέμου και του ρατσισμού

Η διαπραγμάτευση με την ΕΕ εξελίσσεται σε εφιάλτη. Καθημερινά έρχονται και νέοι εκβιασμοί από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και τις Βρυξέλλες που απαιτούν να αποδεχθεί η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ την επιστροφή στο τροϊκανό και μνημονιακό παρελθόν: περικοπές, ιδιωτικοποιήσεις, «αξιολόγηση» με προοπτική άλλη μια δανειακή σύμβαση. Έστω κι αν τώρα δεν θα λέγεται μνημόνιο αλλά «συμφωνία ανάπτυξης», η ουσία δεν αλλάζει.

Ο Αλέξης Τσίπρας και το οικονομικό του επιτελείο έχουν αποδεχθεί αυτή την εξέλιξη. Εξακολουθούν να έχουν την αυταπάτη ότι μέσα στο ευρώ και στην ΕΕ θα βρεθούν τα περιθώρια για να μειωθεί το κόστος εξυπηρέτησης του χρέους και να έρθουν ρυθμοί ανάπτυξης για την ελληνική οικονομία. Αυτή την προσδοκία την είχαν όλες οι κυβερνήσεις από το 2009 και όλες έπεσαν έξω. Είναι τραγικό λάθος να κρεμάει τις ελπίδες του κόσμου και ο ΣΥΡΙΖΑ στους ίδιους θεσμούς.

Υπάρχει, όμως και ένα δεύτερο λάθος που βλέπουμε αυτές τις μέρες. Ο Καμμένος και ο Κοτζιάς προτείνουν στην κυβέρνηση να σκληρύνει τη θέση της στη διαπραγμάτευση χρησιμοποιώντας τους μετανάστες και τους πρόσφυγες σαν χαρτί.

«Αν αφήσετε την Ελλάδα να καταρρεύσει οικονομικά», δήλωσε ο υπουργός Εξωτερικών απευθυνόμενος στην ΕΕ, «θα βρεθείτε μπροστά σε ένα κύμα τζιχαντιστών». Ο υπουργός άμυνας το έκανε πιο συγκεκριμένο: «Αν παραμείνετε αδιάλλακτοι, θα αρχίσουμε να στέλνουμε κρατούμενους από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στο Βερολίνο».

Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένας ιμπεριαλιστικός οργανισμός που συνδυάζει τη λιτότητα για τους εργάτες των χωρών μελών με τις πολεμικές επεμβάσεις στο εξωτερικό: στην Ουκρανία, στη Λιβύη, στο Μαλί, στη Μέση Ανατολή. Τα κύματα προσφύγων που προκαλεί τα αντιμετωπίζει με τον πιο βάρβαρο τρόπο, με τους πνιγμούς της Φρόντεξ στα θαλάσσια σύνορα και με τις υστερίες της ισλαμοφοβίας για εσωτερική κατανάλωση.

Οι εργάτες δεν έχουν τίποτε να κερδίσουν από μια ταχτική που προσφέρει εξυπηρετήσεις για την ΕΕ του πολέμου και του ρατσισμού με αντάλλαγμα κάποιες οικονομικές διευκολύνσεις. Τα όποια οικονομικά ανταλλάγματα θα καταλήξουν όπως πάντα στους τραπεζίτες, αλλά και σε δαπάνες για εξοπλισμούς για το στρατό, το λιμενικό και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ενώ πολιτικά, αυτός που θα ωφεληθεί είναι η δεξιά και η φασιστική αντιπολίτευση στην κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ.

Ο Καμμένος και ο Κοτζιάς δεν είναι ενίσχυση για την κυβέρνηση, είναι δούρειος ίππος. Είναι χρέος της αριστερής αντιπολίτευσης στους συμβιβασμούς του Τσίπρα και του Βαρουφάκη να κλιμακώσει τη δράση και ενάντια στο ρατσισμό και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

Η ελπίδα των εργατών δεν είναι να γίνουν συνοριοφύλακες της ΕΕ, είναι να ξεσηκώσουμε την εργατική τάξη όλης της Ευρώπης ενάντια στους Σόιμπλε των μνημονίων, του πολέμου και του ρατσισμού

Οι εκβιασμοί του Eurogroup

Οι Βρυξέλλες δεν επιδιώκουν απλά την ευθυγράμμιση της Ελλάδας με το πλαίσιο που είχε διαμορφώσει η Τρόικα: επιδιώκουν την ατιμωτική υποχώρηση, την πολιτική συντριβή της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ. Και για να το πετύχουν δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε μέσο.

Η κυβέρνηση πιέζεται ασφυκτικά από το πρόγραμμα αποπληρωμής του δημόσιου χρέους. Την προηγούμενη Παρασκευή (6 Μάρτη) κατάφερε να βρει και να επιστρέψει 310 εκατομμύρια στο ΔΝΤ. Αλλά ακολουθούν τρεις ακόμα πληρωμές προς το ΔΝΤ μέσα στις επόμενες ημέρες: 336 εκατομμύρια αυτή την Παρασκευή (13 Μάρτη), 560 εκατομμύρια την ερχόμενη Δευτέρα (16 Μάρτη) και άλλα 336 την επόμενη Παρασκευή (20 Μάρτη). Ταυτόχρονα μέσα στις ίδιες ημέρες λήγουν έντοκα γραμμάτια (βραχυπρόθεσμοι τίτλοι που κατέχουν κυρίως οι ελληνικές τράπεζες) συνολικής αξίας 3.2 δις ευρώ –τα οποία και θα πρέπει να ''ανανεωθούν''. Και φυσικά πρέπει να πληρωθούν και οι μισθοί και οι συντάξεις, για τα οποία το δημόσιο χρειάζεται τουλάχιστον 1.5 δις ακόμα.

Προαπαιτούμενο

Οι Βρυξέλλες κάνουν ό, τι περνάει από το χέρι τους για να εμποδίσουν την ελληνική κυβέρνηση να βρει αυτά τα χρήματα. Ο στόχος τους δεν είναι να εξωθήσουν την Ελλάδα στην χρεοκοπία αλλά να αφήσουν στην κυβέρνηση μόνο μια επιλογή: την εκταμίευση της ''πέμπτης δόσης'' των 7.2 δις. Προαπαιτούμενο, όπως είναι γνωστό, για την εκταμίευση της ''πέμπτης δόσης'' είναι η ολοκλήρωση της ''πέμπτης αξιολόγησης''.

Ο Γερούν Ντάισελμπλουμ παραδέχτηκε ανοιχτά ότι η ''ταμειακή πίεση'' πάνω στην ελληνική κυβέρνηση είναι ''χρήσιμη'', ''για να επανέλθει το πρόγραμμα εντός δρόμου''. ''Εντός δρόμου'', σύμφωνα με τον Ντάισελμπλουμ σημαίνει μαζί με την παράταση του μνημονίου να επιστρέψουν οι επιθεωρητές, που είναι ''κόκκινο πανί'' για την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. ''Τεχνικές ομάδες θα γίνουν παράλληλα δεκτές στην Αθήνα'', δήλωσε το βράδυ της Δευτέρας

στους δημοσιογράφους, βγαίνοντας από την συνάντηση του Γιούρογκρουπ. "Σε ό, τι με αφορά, αυτό είναι το τέλος της συζήτησης...". Αντίστοιχα σχόλια έκανε και ο Πιερ Μοσκοβισί.

Ο πραγματικός "αρχιερέας" των εκβιασμών σε βάρος της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, όμως, είναι ο Μάριο Ντράγκι, ο διοικητής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Η ΕΚΤ έχει φροντίσει να κλείσει ερμητικά κάθε πιθανή εναλλακτική πηγή χρηματοδότησης για την ελληνική κυβέρνηση –και συνεχίζει να το κάνει παρόλο που η στάση της απειλεί σήμερα να τινάξει στον αέρα ολόκληρο το ελληνικό τραπεζικό σύστημα.

Η ΕΚΤ, κατ' αρχήν, έχει σταματήσει να δέχεται τους τίτλους του ελληνικού χρέους σαν ενέχυρο για την χορήγηση ρευστότητας στις ελληνικές τράπεζες. Οι ελληνικές τράπεζες, οι κύριοι "αγοραστές" των εντόκων γραμματίων του δημοσίου δεν μπορούν πλέον να καταθέτουν τα γραμμάτια που αγοράζουν σαν εγγύηση και να εισπράττουν ένα κομμάτι της αξίας τους σαν δάνειο από την ΕΚΤ.

Αυτή η ασφυξία αφήνει μόνο μια εναλλακτική λύση ανοιχτή για το ελληνικό τραπεζικό σύστημα –την προσφυγή στον μηχανισμό της "έκτακτης παροχής ρευστότητας" (ELA) της Τράπεζας της Ελλάδας (ΤτΕ). Συνολικά το ελληνικό τραπεζικό σύστημα έχει αντλήσει μέχρι σήμερα 68.8 δισεκατομμύρια από τον μηχανισμό ELA. Για να υπερβεί αυτό το όριο η ΤτΕ χρειάζεται την έγκριση της ΕΚΤ (της οποίας η ΤτΕ είναι τυπικά και ουσιαστικά παράρτημα). Στην τελευταία του συνεδρίαση το ΔΣ της ΕΚΤ αποφάσισε να αυξήσει το όριο κατά 500 εκατομμύρια Ευρώ.

Δεν είναι παρά ψίχουλα: μέσα στους τρεις τελευταίους μήνες σχεδόν 20 δισεκατομμύρια Ευρώ έχουν εγκαταλείψει το ελληνικό τραπεζικό σύστημα (κύρια λόγω των κινδύνων που προκαλεί η ασφυξία της ΕΚΤ). Οι αποπληρωμές των δανείων του ΔΝΤ προσθέτουν μέσα στον Μάρτη 1.5 περίπου ακόμα δισεκατομμύριο σε αυτό το εφιαλτικό ποσό. Οι τράπεζες, με άλλα λόγια, κινδυνεύουν στα σοβαρά να ξεμείνουν από λεφτά μέσα στις επόμενες μέρες.

Ρευστότητα

Η διακοπή της ρευστότητας δεν είναι το μοναδικό όπλο πίεσης. Η Ελλάδα έχει καταθέσει αίτηση στην ΕΚΤ να αυξηθεί το όριο των χρημάτων που μπορεί να δανειστεί μέσω "βραχυπρόθεσμων τίτλων" (δηλαδή εντόκων γραμματίων).

Μέχρι σήμερα το ΔΣ της ΕΚΤ έχει απορρίψει όλα της τα αιτήματα. Την περασμένη Κυριακή ο Μπενουά Κερέμ ένα από τα βασικά στελέχη της ΕΚΤ ξεκαθάρισε σε συνέντευξή του στην γερμανική εφημερίδα Frankfurter Allgemeine ότι η ΕΚΤ δεν πρόκειται ούτε να επιτρέψει νέα αύξηση του ELA ούτε να συμφωνήσει στην αύξηση του ορίου των εντόκων γραμματίων.

Δεν πρόκειται για ζήτημα τήρησης «κανόνων». Την περασμένη εβδομάδα ο Όλι Ρεν, ο πρώην επίτροπος Οικονομικών υποθέσεων της ΕΕ, κατηγόρησε ανοιχτά τις Βρυξέλλες για την ανοχή που συνεχίζουν να δείχνουν απέναντι στη Γαλλία παρά τις εξόφθαλμες παραβιάσεις των κανόνων. Τον περασμένο Οκτώβρη η κυβέρνηση της Γαλλίας ανακοίνωσε την μονομερή ακύρωση της συμφωνίας της με την Κομισιόν να μειώσει τα ελλείμματα του προϋπολογισμού κάτω από το 3% μέσα στην φετινή χρονιά. Η μείωση θα πραγματοποιηθεί, λέει τώρα το Παρίσι, μέχρι το 2017. Η Κομισιόν τελικά αποφάσισε να μην επιβάλλει πρόστιμο στη Γαλλία ύστερα από τις έντονες αντιρρήσεις του Μοσκοβισί, και αντί για αυτό έδωσε άλλα δύο χρόνια περιθώριο στη Γαλλία για να "προσαρμοστεί"

Την ίδια ανοχή δείχνει η Κομισιόν και απέναντι στην Ιταλία. Το δημόσιο χρέος της Ιταλίας βρίσκεται σήμερα στο 133% του ΑΕΠ –πολύ μεγαλύτερο από το 120% που ανάγκασε το 2010 την Ελλάδα να προσφύγει στην Τρόικα. Αλλά και πάλι δεν υπήρξε καμιά πραγματική πίεση από την πλευρά των Βρυξελλών: η Κομισιόν, δήλωσε ο Μοσκοβισί, είναι πεπεισμένη ότι "θα πρέπει να αποφύγει μια ξαφνική διόρθωση που θα μπορούσε να αποδειχτεί μη βιώσιμη" για την Ιταλία. Γιατί; Η Ιταλία είναι απλά "πολύ μεγάλη" για να αποτύχει, δεν αντιπροσωπεύει το 2% του ΑΕΠ της Ευρωζώνης, όπως η Ελλάδα. Μια "ανωμαλία" στην Ιταλία ή τη Γαλλία θα βυθίσει, δίχως αμφιβολία, ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, συμπεριλαμβανομένης και της Γερμανίας, στην άβυσσο.

Η εφαρμογή λοιπόν των "κανόνων" δεν είναι θέμα "αρχής" αλλά πολιτικό ζήτημα που αποφασίζεται με πολιτικά κριτήρια. Το

ίδιο ακριβώς ισχύει και για τους κανόνες της ΕΚΤ. Ναι, οι ιδρυτικές συμφωνίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης απαγορεύουν την χρηματοδότηση δημοσίων ελλειμμάτων μέσω εκτύπωσης χρήματος. Αλλά επιτρέπουν παρόλα αυτά την προσφυγή στον μηχανισμό της "Ποσοτικής Χαλάρωσης" που έθεσε αυτόν τον μήνα σε εφαρμογή ο Μάριο Ντράγκι.

Φυσικά η Ελλάδα εξαιρέθηκε από την "Ποσοτική Χαλάρωση". Η δικαιολογία του Ντράγκι ήταν αποκαλυπτική: η ΕΚΤ δεν μπορεί να παρέχει φτηνά και εύκολα δάνεια στην Ελλάδα υπονομεύοντας έτσι τη διαδικασία των διαπραγματεύσεων με την Τρόικα

Νέεςυποχωρήσεις

Η αντίδραση της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στους νέους εκβιασμούς των δανειστών ήταν μια ακόμα υποχώρηση. Το διαβόητο "μέηλ Χαρδούβελη" αντικαταστάθηκε τώρα από μια επιστολή του Βαρουφάκη. Το τι ακριβώς θα περιλαμβάνουν οι "μεταρρυθμίσεις" θα το μάθουμε τις επόμενες μέρες. Η διαδικασία των "τεχνικών διαπραγματεύσεων" –της αξιολόγησης δηλαδή– ξεκινάει άμεσα τις επόμενες μέρες.

Η ελληνική κυβέρνηση επιμένει ότι οι διαπραγματεύσεις θα γίνουν αποκλειστικά στις Βρυξέλλες (κάτι που ο Ντάισελμπλουμ αρνήθηκε κατηγορηματικά). Αλλά δεν χρειάζεται να φτάσουμε στις διαπραγματεύσεις για να δει κανείς το μέγεθος της υποχώρησης. Φαίνεται, δια γυμνού οφθαλμού από όσα έκανε η κυβέρνηση μέσα στις προηγούμενες ημέρες.

Η ελληνική κυβέρνηση κατάφερε πράγματι να πληρώσει τη "δόση" των 310 εκατομμυρίων στο ΔΝΤ. Και από ό, τι φαίνεται θα καταφέρει να ξεπληρώσει και τις επόμενες δόσεις, αποφεύγοντας μια άμεση χρεοκοπία.

Για να βρει όμως, τα λεφτά, λεηλάτησε κυριολεκτικά τα αποθεματικά όλων των δημόσιων οργανισμών –συμπεριλαμβανομένων όχι μόνο των Ταμείων αλλά ακόμα και του ΟΑΕΔ –του οργανισμού που είναι υπεύθυνος για την καταπολέμηση της ανεργίας.

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι τα ταμεία και οι οργανισμοί δεν πρόκειται να ζημιωθούν από αυτό το "δάνειο". Το αντίθετο θα συμβεί: τα επιτόκια που εξασφαλίζει το δημόσιο, λέει, είναι μεγαλύτερα από αυτά που δίνει η "αγορά". Θα βγούνε κερδισμένοι, δηλαδή, με άλλα λόγια. Θα έπρεπε να ντρέπεται – και για την ίδια την αφαίμαξη και για την δικαιολογία.

Είναι ντροπή για μια κυβέρνηση της αριστεράς να αρπάζει τα αποθεματικά αυτών ακριβώς των οργανισμών που έχουν σαν αντικείμενο την αντιμετώπιση των ανθρωπιστικών κρίσεων, όπως είναι τα ταμεία υγείας ή ο ΟΑΕΔ. Όσο για τη δικαιολογία –ότι τάχα οι οργανισμοί αυτοί θα έχουν όφελος,–είναι η ίδια ακριβώς δικαιολογία που πρόβαλε και η κυβέρνηση του Καραμανλή όταν ξέσπασε το σκάνδαλο των "δομημένων ομολόγων".

Οι εκβιαστές δεν αντιμετωπίζονται με υποχωρήσεις. Η απάντηση στον "πόλεμο" του Σόιμπλε, του Ντράγκι και της Λαγκάρντ δεν μπορεί να είναι ο διάλογος και η ευθυγράμμιση. Ο κόσμος που ψήφισε τον ΣΥΡΙΖΑ στις 25 Γενάρη δεν τον ψήφισε για να δει τον Τόμσεν να επιστρέφει στην Αθήνα.

Αντικαπιταλιστική προοπτική

Η Συμφωνία στην οποία κατέληξε η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ με το Γιούρογκρουπ στις 20 Φλεβάρη είναι συμφωνία παράτασης της λιτότητας και εγκατάλειψης ακόμη και των ελάχιστων υποσχέσεων για δικαίωση των εργατικών διεκδικήσεων.

Καμιά φραστική ακροβασία δεν μπορεί να συγκαλύψει το γεγονός ότι, όπως αναφέρει ρητά από τις πρώτες αράδες η επίσημη ανακοίνωση «σκοπός της παράτασης είναι η επιτυχής κατάληξη της αξιολόγησης επί τη βάσει των όρων της τρέχουσας ρύθμισης, αξιοποιώντας κατά τον καλύτερο τρόπο τη δεδομένη ευελιξία, η οποία θα εξετάζεται από κοινού από τις ελληνικές αρχές και τους θεσμούς».

Με απλά ελληνικά, συνεχίζεται το μνημόνιο («τρέχουσα ρύθμιση») και ο έλεγχος από την Τρόικα («αξιολόγηση») και οι μόνες τροποποιήσεις θα είναι όπως και στο παρελθόν («δεδομένη ευελιξία») με την έγκριση της Τρόικας («από τους θεσμούς»).

Οι μόνοι που βγαίνουν κερδισμένοι από αυτή τη συμφωνία είναι οι τραπεζίτες οι οποίοι διατηρούν τον έλεγχο των τραπεζών, εξασφαλίζουν χρηματοδότηση από την ΕΚΤ και αξιοποιούν αυτή τη «ρευστότητα» για την ανακύκλωση του χρέους. Όπως και πριν, οι δόσεις που θα έρχονται από τους θεσμούς θα πηγαίνουν για πληρωμές του χρέους στους τραπεζίτες και όχι για κάλυψη κοινωνικών αναγκών.

Αντίθετα, όλες οι υποσχέσεις για τις εργατικές διεκδικήσεις παγώνουν, ακόμη και αυτές που έδωσαν οι νέοι υπουργοί αμέσως μετά την ορκωμοσία τους. Ο προϋπολογισμός κυνηγάει ένα «κατάλληλο» πλεόνασμα κόβοντας από τις δαπάνες. Οι ιδιωτικοποιήσεις όχι μόνο δεν αντιστρέφονται αλλά θα γίνουν και νέες. Επαναπροσλήψεις απολυμένων μπορούν να γίνουν μόνο σε βάρος των νέων προσλήψεων. Οι φοροαπαλλαγές των εφοπλιστών μένουν στο απυρόβλητο, οι μεγαλοοφειλέτες της εφορίας θα πάρουν διευκολύνσεις, αλλά το αφορολόγητο των χαμηλών εισοδημάτων περιμένει την έγκριση της Τρόικας. Η αύξηση του κατώτατου μισθού παραπέμπεται στους «κοινωνικούς εταίρους». Ακόμη και ο νέος γύρος περικοπών στις συντάξεις παραμένει δρομολογημένος, αφού «οι ελληνικές αρχές δεσμεύονται να απέχουν από ανατροπές μέτρων και μονομερείς αλλαγές στις πολιτικές και στις δομικές μεταρρυθμίσεις που θα είχαν αρνητική επίδραση πάνω στους δημοσιονομικούς στόχους, την οικονομική ανάκαμψη ή τη χρηματοπιστωτική σταθερότητα, όπως εκτιμάται από τους θεσμούς».

Όχι ένα, αλλά πολλαπλά βήματα πίσω έχει κάνει ο Αλέξης Τσίπρας που εξακολουθεί να ισχυρίζεται ότι έχει την υποστήριξη του κόσμου που βγήκε στις πλατείες. Έχει δίκιο ο Μανώλης Γλέζος που ζητάει συγγνώμη επειδή ήταν συνεργός σε αυτή την ψευδαίσθηση.

Το ζητούμενο τώρα είναι πώς θα αποτρέψουμε αυτή την καταστροφική εξέλιξη. Υπάρχει εναλλακτική και πώς μπορεί να επιβληθεί; Τρία βήματα είναι απαραίτητα.

■ Το πρώτο είναι η συνέχιση των εργατικών αγώνων με τους οποίους αντισταθήκαμε στις μνημονιακές επιθέσεις όλο το προηγούμενο διάστημα. Απέναντι στα «παγώματα» της νέας συμφωνίας διεκδικούμε την ικανοποίηση όλων των αιτημάτων που ανέδειξαν οι εργατικοί αγώνες.

Να γυρίσουν πίσω όλοι οι απολυμένοι, να ανοίξουν τα σχολεία και τα νοσοκομεία που έκλεισαν και η ΕΡΤ. Τέρμα οι διαθεσιμότητες, οι αξιολογήσεις και το «νέο μισθολόγιο» στο δημόσιο. Έξω τα αρπακτικά σαν την COSCO από τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, το νερό, τον ΟΣΕ και τη ΔΕΗ. Αποκατάσταση μισθών, συντάξεων και συλλογικών συμβάσεων κόντρα στις περικοπές, παλιές και νέες. Ξήλωμα και των ρατσιστικών «μνημόνιων» (στέρηση ιθαγένειας, Ξένιος Δίας, στρατόπεδα συγκέντρωσης, φράχτης, Φρόντεξ) που χτύπησαν όχι μόνο τους πρόσφυγες και τους μετανάστες αλλά όλη την εργατική τάξη. Διάλυση των μηχανισμών προστασίας των νεοναζί της Χρυσής Αυγής, όπου κι αν βρίσκονται (αστυνομία, δικαστήρια, εφοπλιστικά γραφεία). Δίκη και καταδίκη των δολοφόνων νεοναζί.

Χρειαζόμαστε ξανά απεργίες και συλλαλητήρια, καταλήψεις και νέες Μανωλάδες. Η δύναμή μας είναι τα οργανωμένα κομμάτια της εργατικής τάξης με τις μάχες και όχι ο προσανατολισμός στις κάλπες. Κανένα «δημοψήφισμα» δεν θα μας σώσει, ούτε θα το αφήσουμε να νομιμοποιήσει το νέο μνημόνιο αν κάτι τέτοιο επιχειρηθεί.

■ Το δεύτερο βήμα είναι η πολιτική κάλυψη και γενίκευση των εργατικών αιτημάτων με το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα: Διαγραφή του χρέους, ρήξη με το ευρώ και την ΕΕ, κρατικοποίηση των τραπεζών κάτω από εργατικό έλεγχο. Κάθε αγώνας για να είναι νικηφόρος χρειάζεται να έχει μπροστά του τη συνολική προοπτική.

Για να μην υποκύπτουμε στους εκβιασμούς ότι η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα θα τινάξει τις τράπεζες στον αέρα κλείνοντας τη στρόφιγγα της ρευστότητας, για να μην φοβόμαστε ότι οι κερδοσκόποι θα προκαλέσουν «bankrun» φυγαδεύοντας τα κεφάλαιά τους στο εξωτερικό, είναι απαραίτητο να επιβάλουμε έλεγχο στο τραπεζικό σύστημα, στο νόμισμα και στην κίνηση κεφαλαίων. Με αυτά τα αντικαπιταλιστικά μέτρα μπορούμε να στηρίξουμε ένα εργατικό όχι στην πληρωμή του χρέους και να σταματήσουμε την αφαίμαξη των μισθών, των συντάξεων και των κοινωνικών υπηρεσιών για χάρη των τοκοχρεωλύσιων.

Ακόμα και τα επίσημα στοιχεία του προϋπολογισμού δείχνουν ότι για το χρέος έχουμε πληρώσει τεράστια ποσά τις τελευταίες τρεις δεκαετίες και αντί να μειώνεται ανεβαίνει. Η καμπάνια για τη διαγραφή του προβάλει το πιο ώριμο αίτημα και την πιο συνολική διέξοδο, είναι αναγκαίο συμπλήρωμα της καθημερινής πάλης.

■ Το τρίτο βήμα είναι η ενίσχυση της επαναστατικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Ο συμβιβασμός του ΣΥΡΙΖΑ με το Γιούρογκρουπ, με τους τραπεζίτες και τους θεσμούς τους, είναι η επιβεβαίωση των αδιεξόδων του ρεφορμιστικού δρόμου. Δεν είναι ένα στιγμιαίο πισωγύρισμα, είναι αναπόσπαστο κομμάτι της στρατηγικής που ψάχνει τις συμμαχίες και τις γέφυρες με τους Καμμένους και τους Παυλόπουλους, με τους θεσμούς και το πολιτικό προσωπικό της τάξης των καπιταλιστών.

Μπορεί να έχει περάσει ένας αιώνας από τότε που η Ρόζα Λούξεμπουργκ μίλησε για το δίλημμα Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση, αλλά η επικαιρότητα αυτής της διχάλας είναι μπροστά μας. Όσοι νόμισαν ότι μπορεί να την κατάργησαν βαφτίζοντας τον ΣΥΡΙΖΑ «νέα ριζοσπαστική αριστερά που ξεπερνάει τις παλιές διαχωριστικές γραμμές», βρίσκονται τώρα σε δυσάρεστη θέση. Οι γενναίοι ζητάνε συγγνώμη, οι αμετανόητοι ψάχνουν για δικαιολογίες.

Δεν είναι ώρα για απογοητεύσεις και αναδιπλώσεις. Τώρα είναι η στιγμή για να σηκώσουμε τη σκυτάλη της ανατροπής πριν την αφήσουν να πέσει. Όλοι όσοι στρατευτήκαμε στο κίνημα που γκρέμισε τέσσερις κυβερνήσεις μέσα σε πέντε χρόνια μπορούμε και πρέπει να συσπειρωθούμε στις γραμμές της επαναστατικής αριστεράς που υπηρετεί την προοπτική της ανατροπής του καπιταλισμού, για μια κοινωνία όπου τον έλεγχο πάνω στον πλούτο που παράγουν και στις ζωές τους θα έχουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι

Κάτω από τον έλεγχο των εργαζομένων

Αλλαγή νομισματικής πολιτικής, μονομερείς διαγραφές χρεών έχουν γίνει ουκ ολίγες φορές και σε διάφορες χώρες. Το 1933 στις ΗΠΑ ο Ρούζβελτ είχε κλείσει τις αμερικάνικες τράπεζες για βδομάδες. Στο Ιράν στη διάρκεια της επανάστασης που γκρέμισε το Σάχη το 1979 οι τράπεζες έκλεισαν και η εκροή κεφαλαίων σταμάτησε την ίδια στιγμή. Πιο πρόσφατα, η Αργεντινή το 2001 αποσύνδεσε το νόμισμά της το –πέσο– από την ισοτιμία με το δολάριο. Η Ισλανδία το 2008 αρνήθηκε να πληρώσει χρέος ίσο με το μισό ΑΕΠ της στις βρετανικές και ολλανδικές τράπεζες.

Όμως η εφαρμογή επιλεκτικά του ενός ή του άλλου μέτρου δεν καταλήγουν υποχρεωτικά θετικά για την εργατική τάξη και τους φτωχούς, ούτε λύνουν το πρόβλημα. Όσον αφορά στο πρώτο παράδειγμα, η κρατικοποίηση των τραπεζών και το Νιού Ντίλ δεν κατάφερε να βάλει τέλος στην ύφεση της δεκαετίας του '30, κάτι που ήρθε μόνο με την καταστροφή κεφαλαίων που προκάλεσε ο πόλεμος.

Στην Ισλανδία ο συνασπισμός των Σοσιαλδημοκρατών και των Πράσινων που κυβέρνησε τα επόμενα χρόνια κατάφερε στις εκλογές του 2013 να καταποντιστεί (τις εκλογές κέρδισαν ξανά τα κόμματα που ο λαός είχε γκρεμίσει το 2008) γιατί μετατράπηκε σε διεκπεραιωτή μιας πολιτικής «αριστερής» λιτότητας «για να βγει η χώρα από την κρίση».

Όπως χαρακτηριστικά δήλωνε στην Αυγή ο Στέινγκριμουρ υπουργός Οικονομικών της Αριστεροπράσινης κυβέρνησης: «*Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι μιλάμε για σκληρά μέτρα. Έπρεπε να περικόψουμε δαπάνες, η κρίση στην Ισλανδία ήταν τόσο μεγάλη που δεν μπορούσαμε να επιλέξουμε αν θα κόψουμε αυτό ή το άλλο, έπρεπε να κοπούν και τα δύο…*»

Στην Αργεντινή, η ελεγχόμενη διολίσθηση του εθνικού νομίσματος όταν άρχισε να εφαρμόζεται δεν αποτέλεσε εργαλείο φιλεργατικής πολιτικής της κυβέρνησης Κίρχνερ, αλλά εργαλείο τόνωσης της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων. Η αποσύνδεση του πέσο από το δολάριο και η υποτίμηση έδωσαν ώθηση στις εξαγωγές οι οποίες ευνοήθηκαν από την άνοδο της τιμής των πρώτων υλών στις διεθνείς αγορές όμως, το κόστος της υποτίμησης το φορτώθηκαν οι εργάτες που το εισόδημά τους έχει μειωθεί 40%, ενώ οι περισσότερες θέσεις εργασίας που έχουν δημιουργηθεί παρέμειναν «επισφαλείς» και τρία εκατομμύρια εργατικές οικογένειες εξακολουθούν να στερούνται πρόσβαση σε αξιοπρεπή κατοικία.

Το ζήτημα που προκύπτει είναι ότι το πρόγραμμα διαγραφής του χρέους και αποδέσμευσης του νομίσματος πρέπει να συνοδεύεται από μέτρα που απαντούν στο ερώτημα: ποιος έχει τον έλεγχο πάνω στο νόμισμα, την ροή των κεφαλαίων, τα μέσα παραγωγής, τον πλούτο που παράγεται;

Στην Ελλάδα, η έξοδος από το ευρώ και ένα φθηνότερο νόμισμα θα ενισχύσει τις εξαγωγές. Ποιος όμως θα ωφεληθεί από αυτό, οι βιομήχανοι όπως συνέβαινε επί δεκαετίες πριν μπούμε στο ευρώ ή οι εργαζόμενοι; Το συνάλλαγμα θα μπορεί να εισρέει άφθονο από τον τουρισμό. Σε ποιες τσέπες όμως θα καταλήγει, των ξενοδόχων, των εφοπλιστών της ακτοπλοΐας, των ιδιωτικών αεροπορικών εταιριών ή των εργαζομένων σε αυτές;

Όσοι εντάσσουν την έξοδο από το ευρώ, την κρατικοποίηση των τραπεζών και τη διαγραφή του χρέους σε σχέδια «εθνικής ανασυγκρότησης» στην ουσία προτείνουν ένα νέο «κοινωνικό συμβόλαιο» στους έλληνες καπιταλιστές, ότι θα είναι ίσως καλύτερα γι' αυτούς να ακολουθήσουν ένα άλλο, κεϋνσιανό μοντέλο.

Ξεκάθαρα

Ακόμα και αν κάνουν στροφή και αποδεχτούν κάτι τέτοιο, η όποια ανάπτυξη και όφελος υπάρξει, θα πατήσει στις πλάτες και τις θυσίες των εργαζομένων, όπως δείχνει ξεκάθαρα το παράδειγμα της Αργεντινής. Και φυσικά δεν πρόκειται να ξεφύγει από ένα περιβάλλον παγκόσμιας ύφεσης.

Για όλους τους παραπάνω λόγους το κρίσιμο μέτρο που συνδέει σαν κόκκινο νήμα το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης είναι το ζήτημα του εργατικού ελέγχου.

Κρατικοποίηση και εργατικός έλεγχος στις τράπεζες για να μη φύγουν κεφάλαια, κρατικοποίηση και έλεγχο στα εργοστάσια που κλείνουν για να μην απολυθεί κανείς εργάτης, έλεγχος στα ΜΜΕ για να σπάει η προπαγάνδα και να έχουμε πραγματική ενημέρωση όπως μας δίδαξε η ΕΡΤopen, εργατικός έλεγχος στις δαπάνες του δημοσίου για να καταλήγουν στα νοσοκομεία, τα σχολεία, στις ανάγκες και όχι στους εργολάβους.

Δεν θα είμαστε μόνοι μας σε αυτόν τον αγώνα. Αν οι αγώνες των τελευταίων πέντε ετών και η άνοδος της Αριστεράς στην Ελλάδα έχουν καταφέρει να εμπνεύσουν το εργατικό κίνημα σε όλο τον κόσμο, φανταστείτε τι πολιτικό σεισμό και έμπνευση θα δημιουργήσει η προσπάθεια για ένα τέτοιο επαναστατικό πρόγραμμα.

Πως απαντάμε στην ανθρωπιστική κρίση

Το νομοσχέδιο δεν απαντάει

Και μόνο η κοστολόγηση των 220 εκατομμυρίων ευρώ (το 1/10 από τα 2 δις ευρώ που είχε ανακοινώσει ο Τσίπρας τον περασμένο Σεπτέμβρη στο πρόγραμμα της ΔΕΘ) στο νομοσχέδιο που κατατέθηκε για την ανθρωπιστική κρίση είναι ενδεικτική του μεγέθους του κουρέματος που έχουν υποστεί από την τρόικα οι δεσμεύσεις της κυβέρνησης.

Στο νομοσχέδιο προβλέπεται η παροχή δωρεάν ρεύματος ως 3.600 kwh ανά έτος (δηλαδή περίπου το 1/4Ο μιας μέσης ετήσιας κατανάλωσης), αλλά για λίγους. Σύμφωνα με τις τελευταίες διευκρινίσεις της υπουργού Κοινωνικής Αλληλεγγύης Θ. Φωτίου η έκπτωση θα παρέχεται σε δικαιούχους «με πραγματικό (όχι τεκμαρτό) εισόδημα έως 400 ευρώ τον μήνα (4.800 ευρώ το χρόνο) για τετραμελή οικογένεια και 6.000 ευρώ τον χρόνο για οικογένειες με τρία παιδιά και πάνω», ενώ «δεν θα αποκλείονται περιπτώσεις μονογονεϊκών οικογενειών και μεμονωμένων ατόμων». Επίσης προβλέπεται επανασύνδεση του κομμένου ρεύματος με ρύθμιση (και όχι διαγραφή) των ληξιπρόθεσμων χρεών. Υπολογίζεται από το υπουργείο ότι αυτά τα μέτρα αφορούν περίπου 150.000 νοικοκυριά. Θυμίζουμε ότι στο κοινωνικό τιμολόγιο της ΔΕΗ έχουν ενταχθεί 600.000 νοικοκυριά, ενώ στη ΔΕΘ ο Τσίπρας αναφερόταν σε 300.000 νοικοκυριά.

Επιδοτήσεις

Για την στέγαση προβλέπεται επιδότηση ενοικίου μέχρι 70 ευρώ το άτομο (και 220 ευρώ για πολυμελή οικογένεια) για 30.000 νοικοκυριά. Η επιδότηση θα πηγαίνει κατευθείαν στον ιδιοκτήτη και όχι τον ενοικιαστή. (Το Πρόγραμμα της ΔΕΘ υποσχόταν επανίδρυση του Οργανισμού Εργατικής Εστίας, με ''αξιοποίηση των παλιών εγκαταλελειμμένων κτιρίων και κλειστών ξενοδοχείων'' με στόχο ''εξασφάλιση σε πρώτη φάση 25.000 διαμερισμάτων, με την επιδότηση του ενοικίου στα 4 ευρώ ανά τμ.

Για την σίτιση θα παρέχονται ''εκπτωτικά κουπόνια ή άλλος ηλεκτρονικός τρόπος'' με εκκλήσεις «στα καταστήματα σε κάθε περιοχή να συμβάλλουν, να δώσουν κάποιες εκπτώσεις». Πρόσβαση σε αυτά δεν θα μπορούν να έχουν όσοι υπάγονται σε προγράμματα που τρέχουν από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Βοηθείας για τους Απόρους και από τις Περιφέρειες. Σύμφωνα με την Θ. Φωτίου, οι δικαιούχοι είναι πιθανό να ανέρχονται σε 170.000 οικογένειες

Όσον αφορά στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, η κυβέρνηση ανανεώνει την ρύθμιση της προηγούμενης κυβέρνησης για κατ' εξαίρεση κάλυψη σε είδος για ένα χρόνο σε όσους έχουν τουλάχιστον 50 ένσημα στο ΙΚΑ. Όμως δεν καταργούνται οι διατάξεις του νόμου Βρούτση με τις οποίες τα ελάχιστα ένσημα για την παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης είχαν αυξηθεί από τα 50 στα 100 ανά έτος. Ανανεώνονται επίσης οι ρυθμίσεις για κάλυψη σε είδος της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης των ανέργων 29–55 ετών (εξαιρώντας μεγάλο κομμάτι αναλόγως με την ηλικία και τα ένσημα που έχουν) και η για ένα χρόνο κάλυψη των ασφαλισμένων σε ΟΓΑ, ΕΤΑΑ και ΟΑΕΕ που σταμάτησαν να εργάζονται, εφόσον ρυθμίζουν τις οφειλές τους.

Από τα μέτρα που περιλάμβανε ο λεγόμενος «πρώτος πυλώνας» για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ στη ΔΕΘ δεν περιλαμβάνονται στο νομοσχέδιο: Ο 13ος μισθός για συνταξιούχους κάτω των 700 ευρώ που έχει ανακοινωθεί για τα Χριστούγεννα 2015. Η ειδική κάρτα μετακίνησης στα κρατικά μέσα μεταφοράς. Η κατάργηση της εξίσωσης του ειδικού φόρου κατανάλωσης στο πετρέλαιο θέρμανσης και κίνησης που έχει ανακοινωθεί για τον Οκτώβρη.

Στέγαση

Χιλιάδες άστεγοι έβγαλαν και το φετινό χειμώνα στους δρόμους της Αθήνας. Κάποιοι άλλοι όχι, όπως ο άστεγος που πέθανε προσπαθώντας να ζεσταθεί έξω από το Γηροκομείο.

Μόνο οι τέσσερις συστημικές τράπεζες. Εθνική, Πειραιώς, Alpha και Eurobank έχουν στην κατοχή τους 9.200 ακίνητα, αξίας 7,2 δις ευρώ. Μόλις πριν δύο χρόνια συστάθηκε «Εταιρεία Αξιοποίησης Εκκλησιαστικής Περιουσίας» που υπολόγισε τα ακίνητα της Εκκλησίας σε 800 ακίνητα, (ένα από αυτά το πρώην υπουργείο Παιδείας) χωρίς να υπολογίζεται η περιουσία των μητροπόλεων, ιερών μονών και ενοριών. Δεκάδες ξενοδοχεία μένουν κλειστά. Χιλιάδες είναι τα εγκαταλειμμένα κτίρια της Αθήνας και χιλιάδες τα κτίρια που ανήκουν σε άλλους φορείς του δημοσίου.

Το 1/100 από αυτά αν μπορούσε να δοθεί για ξενώνες ή κατοικίες θα μπορούσε να στεγάσει όλους τους αστέγους, τους μετανάστες που βγαίνουν από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Αμυγδαλέζας, τους πρόσφυγες που φθάνουν κατατρεγμένοι στην πόλη. Πρόκειται για απλά δραστικά μέτρα που δεν έχουν ανάγκη τις πενταροδεκάρες των ΕΣΠΑ που λυμαίνονται κάθε λογής εταιρίες – «ΜΚΟ».

Η επανίδρυση του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας και του Οργανισμού Εργατικής Εστίας (που είχε φέρει και με νομοσχέδιο ο ΣΥΡΙΖΑ πριν δύο περίπου χρόνια), μπορεί να εξασφαλίσει χιλιάδες κατοικίες, όπως έκανε εδώ και πάνω από μισό αιώνα.

Δωρεάν Υγεία για όλους

Η παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης για όλους όσους την έχουν ανάγκη βρίσκεται στην κορυφή της ατζέντας της ανθρωπιστικής κρίσης. Για να γίνει αυτό, δεν φτάνει απλά να εξαγγείλει κανείς την κατάργηση του 5ευρου ή την ελεύθερη πρόσβαση έστω ενός κομματιού του πληθυσμού σε αυτά.

Χρειάζεται να υπάρχουν νοσοκομεία και δομές ικανές να υποδεχτούν τον κόσμο. Δεν γίνεται η αναμονή στα επείγοντα στις εφημερίες να κρατάει δεκάωρα. Δεν γίνεται το κλείσιμο ραντεβού για εξέταση ή θεραπεία στα εξωτερικά ιατρεία να γίνεται σε βάθος μηνών ακόμα και ετών. Δεν γίνεται να περιμένεις μια αιωνιότητα για να φτάσεις στο κοντινότερο νοσοκομείο ή Κέντρο Υγείας. Χρειάζονται άμεσα μέτρα:

Πρώτο μέτρο, το άνοιγμα όλων όσων κατάφεραν να κλείσουν ή να σμπαραλιάσουν μέσα στην προηγούμενη πενταετία οι Λοβέρδοι και οι Γεωργιάδηδες: Τα δεκάδες νοσοκομεία, κλινικές και Κέντρα Υγείας του ΕΣΥ. Τα δεκάδες νοσοκομεία, ιατρεία και δομές του ΕΟΠΥΥ. Τις δεκάδες δομές που αφορούν στην Πρόνοια, την Ψυχική Υγεία, την Απεξάρτηση και την επανένταξη από τα ναρκωτικά, τα άτομα με Αναπηρία.

Δεύτερο μέτρο, η στήριξη των εργαζόμενων που δίνουν καθημερινή μάχη για να κρατήσουν ζωντανά τα νοσοκομεία. Με προσλήψεις όλων όσων απολύθηκαν και στελέχωση των υπόλοιπων 15.000 κενών θέσεων εργασίας με μόνιμο προσωπικό (και όχι καλύπτοντας τις τρύπες επιβάλλοντας μαθητεία στους νοσηλευτές, όπως προαναγγέλλει ο νέος υπουργός Υγείας). Άμεση πληρωμή των δεδουλευμένων από υπερωρίες και εφημερίες στους γιατρούς και όλους τους εργαζόμενους που παραμένουν απλήρωτοι επί μήνες.

Τρίτο μέτρο, η αύξηση των λειτουργικών δαπανών για τα νοσοκομεία που μέσα στα τέσσερα τελευταία μνημονιακά χρόνια μειώθηκαν 60% –και όχι εντολές για νέες μειώσεις όπως αυτή που έδωσε ο νέος Υπουργός Υγείας να περικοπούν το Μάρτιο 51% οι μηνιαίοι προϋπολογισμοί των νοσοκομείων.

Τέταρτο μέτρο, έκτακτα κονδύλια για αγορά οχημάτων, υλικοτεχνικού εξοπλισμού και μηχανημάτων για διάγνωση και θεραπεία, τομείς τους οποίους λυμαίνεται ο ιδιωτικός τομέας. Σε όλη την επικράτεια υπάρχουν μόλις 26 μηχανήματα ακτινοβολίας για τον καρκίνο στα δημόσια νοσοκομεία την στιγμή που στον πληθυσμό αναλογούν 60. Έτσι, το κενό καλύπτεται από 11 μηχανήματα ιδιωτικών κλινικών και νοσοκομείων. Τα ραντεβού που καθυστερούν στο δημόσιο, σπρώχνουν τον κόσμο στους ιδιώτες, όπως συμβαίνει κατά κόρο με τις διαγνωστικές εξετάσεις.

Πέμπτο μέτρο, φθηνό φάρμακο για όλους. Η «συμμετοχή των ασφαλισμένων στα φάρμακα με εισοδηματικά κριτήρια με σκοπό να προστατεύσουμε τους αδυνάτους» που εξήγγειλε ο Κουρουμπλής, θυμίζει ό, τι έκαναν και οι προηγούμενες κυβερνήσεις με τις κρατήσεις υπέρ αδυνάτων όπου το φτωχό κομμάτι του πληθυσμού βαφτίζεται «προνομιούχο» προκειμένου να πληρώνει το φτωχότερο.

Πρόσβαση στην Ενέργεια

Το ζήτημα της πρόσβασης σε ενέργεια–ηλεκτρισμό–θέρμανση είναι από τα πιο σημαντικά που έχει να αντιμετωπίσει κάθε νοικοκυριό. Τόσο σημαντικό που χρησιμοποιήθηκε σαν μέσο εκβιασμού για να πληρώνεται το χαράτσι. Είναι επίσης σημαντικό για την δημόσια υγεία που απειλείται κάθε χειμώνα από την αιθαλομίχλη.

Ένα άμεσο μέτρο για φθηνή ενέργεια είναι να αρχίσουν να πληρώνουν αυτοί που την χρησιμοποιούν για να κερδίζουν, δηλαδή οι βιομήχανοι.

Το πρώτο εξάμηνο του 2014 τα οφειλόμενα χρέη των ενεργοβόρων βιομηχανιών προς τη ΔΕΗ ήταν 405,7 εκατομμύρια ευρώ και άλλων βιομηχανικών και εμπορικών καταναλωτών 160 εκατομμύρια ευρώ (δεν περιλαμβάνονται ιδιώτες και πολύ μικρές επιχειρήσεις).

Όπως αναφέρεται στην Καθημερινή «το πρόβλημα διογκώθηκε περαιτέρω το διάστημα μεταξύ Νοεμβρίου 2013 και Ιουλίου 2014 Αυτήν την περίοδο 8 από τους μεγαλύτερους πελάτες της από τον κλάδο της ενεργοβόρας βιομηχανίας είχαν προχωρήσει κυριολεκτικά σε παύση πληρωμών η Χαλυβουργική συσσωρεύοντας χρέη ύψους 13,3 εκατ. ευρώ. Η Χαλυβουργία Ελλάδος ανεβάζοντας τις συνολικές της οφειλές προς τη ΔΕΗ στα 16,3 εκατ. ευρώ. Η ΣΟΒΕΛ ανεβάζοντας τον συνολικό αριθμό οφειλών της στα 16,5 εκατ. ευρώ. Η ΣΙΔΕΝΟΡ ανεβάζοντας τις συνολικές οφειλές της στα 8,6 εκατ. ευρώ». 97,9 εκατ. ευρώ είναι μόνο οι ανεξόφλητες οφειλές της εταιρείας «Αλουμίνιον της Ελλάδος» του Μυτιληναίου, της δεύτερης, σε χρέη εταιρίας. Αν εξαιρέσει κανείς από τα οφειλόμενα χρέη 220 εκατομμύρια ευρώ που αφορούν τη δημοσίου συμφέροντος ΛΑΡΚΟ (και έχουν να κάνουν ανάμεσα σε άλλα με τις προκλητικές ρυθμίσεις που την ανάγκαζαν να πληρώνει 40% ακριβότερα από τους ιδιώτες, πχ την εταιρία του Μυτιληναίου) μας μένουν 350 εκατομμύρια ευρώ, χρέη των καπιταλιστών.

Αντί να μειώσει τις τιμές και να χαρίσει τα χρέη στους 600.000 του κοινωνικού τιμολογίου, (που χρησιμοποιούν το ρεύμα για άμεσες ανάγκες), η διοίκηση της ΔΕΗ ανακοίνωσε ότι από την 1η Ιανουαρίου οι μεγάλες και μεσαίες επιχειρήσεις θα «επιβραβεύονται με κλιμακούμενο ποσοστό έκπτωσης το οποίο ποικίλει ανάλογα με το ύψος της κατανάλωσης και θα κυμαίνεται μεταξύ 2% έως 5,5% στα σημερινά τιμολόγια».

Αλλο ένα μέτρο είναι η μείωση της τιμής του πετρελαίου– που πέφτει διεθνώς– μέσα από την άμεση κατάργηση της εξίσωσης του ειδικού φόρου κατανάλωσης στο πετρέλαιο θέρμανσης και κίνησης και το άπλωμα της επιδότησης θέρμανσης σε όσους το έχουν ανάγκη.

Δημόσιες Δημοτικές Υπηρεσίες

Ένα μεγάλο μέρος της πρόληψης και της αντιμετώπισης της ανθρωπιστικής κρίσης που συντελείται τα τελευταία χρόνια περνάει μέσα από τους ΟΤΑ και τις Περιφέρειες.

Η άμεση παροχή στέγασης, ειδών σίτισης και ένδυσης είναι η πιο ορατή πλευρά αυτού του ρόλου αλλά στους δήμους και τις περιφέρειες πέφτει το βάρος της κάλυψης ζωτικών αναγκών όπως: η καθαριότητα των πόλεων, η συντήρηση του πρασίνου, η συντήρηση των δρόμων και των πεζοδρομίων, οι παιδικοί σταθμοί, τα ΚΑΠΗ για τους ηλικιωμένους, οι χώροι άθλησης για παιδιά και μεγάλους, η φύλαξη των σχολείων, τα δημοτικά ιατρεία.

Η γνώμη του υπουργού Οικονομικών Βαρουφάκη να σταματήσει εντελώς η χρηματοδότηση των ΟΤΑ από το κράτος, μετά από πρόσκληση του Στ. Μάνου, είναι συνέχεια της πολιτικής που εδώ και αρκετά χρόνια προσπαθεί σαλαμοτά με κάθε τρόπο να ιδιωτικοποιήσει τομείς των δραστηριοτήτων των δήμων. Οπως πχ η ανακύκλωση, που δόθηκε τελικά σε ιδιώτες με άθλια αποτελέσματα, όπως ανέδειξαν οι πρόσφατες απεργίες των απλήρωτων εργαζόμενων στην «Γενική Ανακύκλωση ΑΕ».

Τα κενά που έχει επιφέρει σε όλες τις υπηρεσίες η μείωση κατά 60% της κρατικής χρηματοδότησης στους ΟΤΑ τα τελευταία χρόνια, δεν μπορούν να καλύψουν οι επιδοτούμενες συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα (ΣΔΙΤ) με το αζημίωτο για τους ιδιώτες. Ούτε βέβαια, διάφορες ΜΚΟ εταιρίες που διαγκωνίζονται ποια θα ροκανίσει πρώτη τα διάφορα προγράμματα ΕΣΠΑ –που αφορούν από την σίτιση και την στέγαση για τους φτωχούς και τους αστέγους μέχρι την ενοικίαση 5μηνων εργαζομένων για τους ΟΤΑ (που έχει αντικαταστήσει την πολιτική προσλήψεων μονίμων ακόμα και συμβασιούχων). Αλλες φορές, ελλείψει χρηματοδότησης και εργαζομένων τα κενά αναλαμβάνουν να «καλύψουν» ενορίες και φιλανθρωπικές οργανώσεις.

Αόριστες υποσχέσεις

Οι αόριστες υποσχέσεις του νέου υπουργού Εσωτερικών Βούτση, για αύξηση της χρηματοδότησης των ΟΤΑ, «όταν επιτευχθεί συμφωνία για το ύψος του πλεονάσματος με τους Ευρωπαίους εταίρους, οπότε αναμένεται «να υπάρξει ελάφρυνση του προϋπολογισμού» δεν μπορεί να είναι απάντηση στην πρόταση ιδιωτικοποίησης του Βαρουφάκη.

Ούτε βέβαια η επιμονή στη συνέχιση της πολιτικής του Καλλικράτη για «ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς» και πλεονάσματα. Σύμφωνα, με την ΚΕΔΕ "και το 2015 οι ΟΤΑ είναι αυτοί που σηκώνουν το κύριο βάρος της επίτευξης του «εθνικού στόχου» για δημιουργία δημοσιονομικού πλεονάσματος. Σύμφωνα με όσα αναγράφονται στο προσχέδιο του Προϋπολογισμού, θα προσφέρουν 863 εκατομμύρια ευρώ πλεόνασμα". Ενώ ταυτόχρονα ο φετινός προϋπολογισμός κόβει 6–10% τα έσοδα των Ο.Τ.Α από επιχορηγήσεις για το 2015!

Διεκδικούμε ΟΤΑ για τις ανάγκες του κόσμου και όχι ΟΤΑ που να παράγουν δημοσιονομικά πλεονάσματα για το χρέος. Διεκδικούμε ανατροπή προς τα πάνω του προϋπολογισμού, ΟΤΑ που να στηρίζονται στην κρατική επιχορήγηση και όχι έρμαιο των αρπακτικών της αγοράς που οξύνουν ακόμα περισσότερο την ανθρωπιστική κρίση. ΟΤΑ με μόνιμο και επαρκές, εκπαιδευμένο και έμπειρο προσωπικό και όχι απλήρωτους απασχολούμενους σε ΜΚΟ.

Σίτιση

Η πρώτη απάντηση στο ζήτημα της σίτισης που αφορά το ένα τρίτο του πληθυσμού που βρίσκεται στα όρια της φτώχειας είναι η επιστροφή στην δουλειά όλων των απολυμένων και μέχρι να γίνει αυτό η καταβολή επιδόματος ανεργίας σε όλους τους ανέργους (και όχι στο 1/15 όπως συμβαίνει σήμερα).

Η δεύτερη απάντηση είναι η άμεση αύξηση του μισθού στα 751 ευρώ. Να μπορούν να ζουν οι εργαζόμενοι αξιοπρεπώς από το μισθό τους.

Η τρίτη απάντηση είναι η οργάνωση της δωρεάν σίτισης για όποιον έχει ανάγκη. Όχι μόνο στους ΟΤΑ, αλλά και στα σχολεία και στις σχολές για εκατοντάδες χιλιάδες μαθητές και φοιτητές. Για τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία όπου υπήρχε παλιά και την κατάργησαν, και για όλους τους χώρους δουλειάς.

Δωρεάν δημόσια σίτιση, χωρίς μεσάζοντες, ΜΚΟ και εταιρίες κέτεριγκ, με μόνιμους εργαζόμενους και όχι «εθελοντές», για να έχει πρόσβαση σε φθηνό και αξιοπρεπές φαγητό όποιος το έχει ανάγκη.

Φορολογήστε τους πλούσιους

«Μα που θα βρεθούν τα λεφτά για όλα αυτά» μπαίνει το ερώτημα από τους «ρεαλιστές». Πρόκειται για λάθος ερώτημα όταν τίθεται, συνειδητά, από τους λάθος ανθρώπους.

Οι Σαμαροβενιζέλοι «αδυνατούσαν» να βρουν λεφτά για την ανθρωπιστική κρίση, αλλά προσπάθησαν με λύσσα να μαζέψουν και την τελευταία δεκάρα από τα νοικοκυριά για να παρουσιάσουν πλεονασματικό προϋπολογισμό στην τρόικα. Και ταυτόχρονα «διέσπειραν» τα λεφτουδάκια τους σε off shore, όπως ο Χαρδούβελης.

Φυσικά, το ζήτημα της ύπαρξης των υλικών όρων για να καλυτερεύσει η ζωή των ανθρώπων που βρίσκονται μέσα ή στα όρια της ανθρωπιστικής κρίσης είναι πραγματικό. Και μπορεί να λυθεί μόνο με ένα τρόπο. Αυτός είναι ο άμεσος ανακαταμερισμός του πλούτου και η κίνησή του προς στην αντίστροφη κατεύθυνση από αυτήν στην οποία έχει κινηθεί τα τελευταία χρόνια. Να το πούμε λίγο πιο αναλυτικά:

Μέσα στην περίοδο της κρίσης οι έλληνες τραπεζίτες έχουν πάρει περίπου 200 δις ευρώ για αναχρηματοδότηση και διάσωση των τραπεζών. Οι έλληνες βιομήχανοι κατάφεραν να διαφυλάξουν μέσα στην τελευταία πενταετία τα μικτά κέρδη τους σταθερά πάνω από τα 73 δις ευρώ ανά έτος. Σύμφωνα με το Bloomberg οι έλληνες εφοπλιστές έβγαλαν περισσότερα από 175 δισ. δολάρια μέσα σε 10 χρόνια. Το 2011 παρουσίασαν κέρδη 14 δις δολάρια, που σύμφωνα με την Bild έχει ανέβει σήμερα στα 17 δις.

Ποια ανθρωπιστική κρίση έχουν βιώσει όλοι αυτοί; Οι εφοπλιστές είναι έτσι και αλλιώς απολύτως αφορολόγητοι. Οι τραπεζίτες και οι βιομήχανοι έχουν βρει λύση στο πρόβλημά τους. Ονομάζεται στάση πληρωμών. Δεν πληρώνουν στην εφορία. 60,4 δις ευρώ, δηλαδή τα 3/4 των ληξιπρόθεσμων χρεών στην εφορία αφορούν 2.500 φυσικά πρόσωπα και 4.000 επιχειρήσεις. Δεν πληρώνουν εισφορές στα ασφαλιστικά ταμεία, μόνο στο ΙΚΑ χρωστάνε 8.9 δις ευρώ. Δεν πληρώνουν για ενέργεια. Δεν πληρώνουν τους μισθούς στους εργαζόμενους. Σύμφωνα με το ΙΝΕ ΓΣΕΕ, πάνω από 1 εκατομμύριο εργαζόμενοι δουλεύουν απλήρωτοι και όταν πληρώνονται παίρνουν ψίχουλα με καθυστέρηση μηνών.

Η ανθρωπιστική κρίση θα σταματήσει μόνο αν καταφέρουμε να βάλουμε τέλος σε αυτή την κατάσταση, αν βάλουμε χέρι στα κλεμμένα, δηλαδή τα κέρδη των καπιταλιστών. Αυτό σημαίνει σύγκρουση με την τάξη τους, τους πολιτικούς της εκπροσώπους και τους θεσμούς της, ντόπιους και διεθνείς.

Σημαίνει φορολόγηση των κερδών, διαγραφή του χρέους, έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ. Στον κρατικό προϋπολογισμό του 2015 οι εισροές του ΕΣΠΑ είναι 3.982 δις ευρώ. Οι τόκοι που θα πληρώσει το ελληνικό δημόσιο για το χρέος είναι 5.9 δις ευρώ. Ό, τι δίνουν το παίρνουν πίσω με το παραπάνω.

Η αλλαγή προς όφελος των αδυνάτων δεν πρόκειται να έρθει ποτέ μέσα από συμβιβασμούς με την τάξη των καπιταλιστών. Θα έρθει μέσα από τον αυτόνομο αγώνα της εργατικής τάξης να αποκτήσει αυτή τον έλεγχο της εργασίας και της ζωής της. Οσοι αυταπατώνται με ιδέες περί «εθνικής ανασυγκρότησης», θυσιάζουν την ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης και μαζί τις δυνατότητες λύσεων προς όφελος των δικών της συμφερόντων.

Αυτό το άρθο της Sevgul Uludag δίνει με πολύ χαρακτηριστικό και έντονο τρόπο την εικόνα απο ένα κομμάτι της ιστορίας της Κύπρου αλλά και της γυναίκας της Κύπρου. Δημοσιεύτηκε στον Πολίτη στις 8 του Μάρτη, που γιορτάζεται σαν διεθνής ημέρα της γυναίκας. Είναι μια ιστορία που όπως λέει και ίδια, «*πρέπει να διδάσκεται σε όλα τα σχολεία, τόσο τουρκοκυπριακά όσο και ελληνοκυπριακά*» Και όχι μόνο συμπληρώνουμε εμείς. Γι αυτό και το αναδημοσιεύουμε αλλά και σαν ένδειξη εκτίμησης για το τεράστιο έργο που επιτελεί στην προσπάθεια διερεύνησης της τύχης των αγνοουμένων και των δυο πλευρων στη Κύπρο. Σε ευχαριστούμε Sevgul.

Η εντυπωσιακή ομοιότητα της ζωής της Μαρίας και της Ayshe...

Sevgul Uludag

caramel_cy@yahoo.com

Τηλ: 99 966518

Ο γιος και τα εγγόνια της Μαρίας πάνω απο το τάφο της

Πάω σε δύο κηδείες, μια στη Δρομολαξιά και μια στα Καζιβερά. Πάω στην κηδεία του Κυριάκου Κωνσταντή Χατζησωτήρη που ήταν «αγνοούμενος» από το 1974 και στην κηδεία του Ozer Ekrem Emin που ήταν «αγνοούμενος» από το 1963. Και οι δύο ήταν αθώοι, και οι δύο απάχθηκαν και «εξαφανίστηκαν». Σκοτώθηκαν και θάφτηκαν και οι δύο σε πηγάδια: ο Ozer Ekrem Emin σε ένα πηγάδι στην Κοκκινοτριμιθιά και ο Κυριάκος Κωνσταντή Χατζησωτήρη σε ένα πηγάδι στα Λειβάδια στην Καρπασία.

Και οι δύο είχαν σύζυγο και από τρία παιδιά. Και οι δύο είχαν από μια κόρη και δύο γιούς.

Η Ayshe από τα Καζιβερά ήταν έξι μηνών έγκυος με την κόρη της και γέννησε την κόρη της Sherife τρεις μήνες μετά που ο σύζυγος της έγινε «αγνοούμενος». Οι γιοι της Huseyin και Raif ήταν μικρά παιδιά, το ένα επτά και το άλλο πεντέμισι χρονών. Η ζωή της Ayshe από το 1963 και μετά απλώθηκε μπροστά της σαν μια ζωή δυστυχίας και αναμονής.

Η Μαρία είχε τρία παιδιά όταν ο σύζυγος της απάχθηκε από το σπίτι τους στην Κώμη Κεπήρ τον Τάκη, τον Κωστάκη και τη Σαλώμη. Και αυτή είχε μια ζωή γεμάτη δυστυχία και πόνο όπως την Ayshe που είχε περάσει από το ίδιο μονοπάτι 11 χρόνια πριν από αυτήν Και αυτή περίμενε και περίμενε και περίμενε την επιστροφή του συζύγου της.

Όμως και οι δύο γυναίκες είχαν παρόμοια μοίρα. Το συνειδητοποίησα αυτό στη διάρκεια των κηδειών. Η ζωή τους δεν ήταν αρκετή για να δουν ότι βρέθηκαν τα οστά του συζύγου τους: η Μαρία πέθανε το 2001 και η Ayshe το 2002. Ο Κυριάκος θάφτηκε στον ίδιο τάφο με τη Μαρία και ο Ozer Ekrem θάφτηκε στον τάφο δίπλα από την Ayshe.

Στο τέλος ενώθηκαν σε ένα νεκροταφείο.

Ο καιρός ήταν κρύος και σκοτεινά σύννεφα μαζεύτηκαν στα Καζιβερά, ένα τουρκοκυπριακό χωριό κοντά στο Πραστειό και τη Μόρφου, ενώ πήγαμε στο τζαμί για την κηδεία.

Ανησυχούσα λίγο και για τις δύο κηδείες: αυτή του Κυριάκου στις 7 Φεβρουαρίου στη Δρομολαξιά και αυτή του Ekrem στις 9 Φεβρουαρίου στα Καζιβερά. Η γυναίκα του Κυριάκου είχε πεθάνει, τα παιδιά του είχαν πάει στην Αγγλία και θα επέστρεφαν για την κηδεία. Η γυναίκα του Ekrem είχε πεθάνει και τα παιδιά του μετακόμισαν από τα Καζιβερά σε άλλες πόλεις και θα έρχονταν στα Καζιβερά για την κηδεία. Ανησυχούσα σε περίπτωση που δεν θα ερχόταν αρκετός κόσμος αλλά είχα λάθος: ήρθαν άτομα από την Κώμη Κεπήρ που ήρθαν από τη Λεμεσό και από άλλα μέρη για να παραστούν στην κηδεία. Στην κηδεία του Ekrem ήρθαν άτομα από τα Καζιβερά και άλλα μέρη. Παρευρέθηκαν πολλοί χωριανοί και φίλοι τους στο τελευταίο τους ταξίδι.

Ο Huseyin, ο γιος του Ekrem, στάθηκε δίπλα από τον ανοικτό τάφο όπου θα έθαβαν τα οστά του πατέρα του και έκανε μια μικρή ομιλία Κρατούσε στο χέρι του τις δύο βέρες. Έρριξε τις βέρες των γονιών του στον ανοικτό τάφο και έκλαψε: «Τώρα είναι ενωμένοι μετά από τόσα χρόνια αναμονής»

Είχαν σκάψει ένα τάφο ακριβώς δίπλα από τον τάφο της Ayshe και στεκόμασταν στη βροχή και παρακολουθούσαμε την ταφή.

Ο Ekrem ήταν αστυνομικός στην Περιστερώνα και είχε πολλούς Ελληνοκύπριους φίλους . ο Ekrem ήταν πάντοτε καλοντυμένος και κομψός και έπαιζε το σάζι και είχε καλή φωνή και τραγουδούσε. Καθόντουσαν και έτρωγαν και έπιναν και τραγουδούσαν. Ακουσα τις

ο Ozer Ekrem Emin θάβεται δίπλα στην Ayshe

Ο Κυριάκος και η Μαρία θα βρεθούν ξανά μαζί

ιστορίες αυτές από τους Ελληνοκύπριους φίλους του, ιστορίες για αυτόν, ιστορίες ευτυχίας και τραγωδίας. Ο γιος του Huseyin ακόμα δεν μπορεί να πιστέψει πως ένας από τους Ελληνοκύπριους φίλους του τον απήγαγε και τον πήρε στην Κοκκινοτριμιθιά όπου τον σκότωσαν μαζί με τον λοχία του Ahmet Osman και άλλους Τουρκοκύπριους και τους έριξαν στην σειρά από πηγάδια που βρίσκεται εκεί. Ο γιος Huseyin έκανε τον επικήδειο στα Καζιβερά και δυσκολευόταν να μιλήσει. ήταν τόσο συγκινημένος, τόσα δάκρια για τόσα πολλά χρόνια. Οι ουρανοί άνοιξαν και είχαμε έντονη νεροποντή. ήταν σαν πως και η γη άκουσε το κλάμα του και έστειλε τα δάκρυα της πάνω στον τάφο του. Όλοι μας καταβρεχτήκαμε από τη βροχή, ενώ μοιραζόμασταν τον πόνο αυτής της οικογένειας.

Ο εγγονός του Κυριάκου από την Κώμη Κεπήρ, που έχει το ίδιο όνομα με τον παππού του και αυτός Κυριάκος έκανε τον επικήδειο στην εκκλησία στη Δρομολαξιά Ήρθε στην Κύπρο για να παραστεί στην κηδεία και μίλησε για τις αναμνήσεις του από τον παππού του Πως πήγαιναν μαζί για να εργαστούν στα χωράφια, πως ο παππούς του τον άφηνε να οδηγήσει το τρακτέρ παρά το νεαρό της ηλικίας του, πως είδε τον παππού του για τελευταία φορά, πως επέμενε να μείνει στην Κώμη Κεπήρ και να μην φύγει επειδή δεν είχε τίποτα να φοβηθεί, αφού δεν είχε κάνει τίποτε κακο.

Τοποθετήσαμε το φέρετρο του Κυριάκου στον τάφο της γυναίκας του.

Τόσο η Μαρία όσο και η Ayshe, τώρα κείτονταν μαζί με τον «αγνοούμενο» σύζυγο τους τον οποίο περίμεναν Αυτό ήταν το «τέλος», το «τελευταίο κεφάλαιο», το «κλείσιμο»

Η εντυπωσιακή ομοιότητα της ζωής της Μαρίας και της Ayshe και των παιδιών τους έμεινε μαζί μου για πολλές μέρες μετά τις κηδείες.

Συνεχώς σκέφτομαι πως οι «αγνοούμενοι» σύζυγοι τους τελικά θάφτηκαν μαζί τους. Με μια δεκαετία διαφορά μεταξύ τους, και οι δύο υπέφεραν παρόμοιο πόνο, παρόμοιες εμπειρίες. Σχεδόν πανομοιότυπες ζωές. Πανομοιότυπος πόνος, πανομοιότυπη αναμονή, πανομοιότυπη δυστυχία. Γιατί δεν μπορούμε να δούμε ότι η μαζική πλειοψηφία σε αυτό το νησί, είτε Τουρκοκύπριοι είτε Ελληνοκύπριοι βίωσαν πανομοιότυπο πόνο και αντ' αυτού προσπαθούμε να «θυματοποιήσουμε» τους εαυτούς μας; Γιατί αυτές οι πληροφορίες ζωτικής σημασίας κρατούνται μυστικές από τα παιδιά μας στο σχολείο, τι μαθαίνουν αν δεν τα μαθαίνουν αυτά; Και μπορούμε να το ονομάσουμε «εκμάθηση»;

Ζούμε «χωριστές ζωές» σε αυτό το νησί και μας διατηρούν «απληροφόρητους» για το πώς οι εμπειρίες σε όλη τη διάρκεια της ζωής μας ήταν πολύ παρόμοιες.

Η «διαίρεση» του νησιού αυτού δεν είναι μόνο το μεγαλύτερο «έγκλημα» αλλά έχει επίσης οδηγήσει στην αλλαγή της νοοτροπίας όπου οι άνθρωποι απλά δεν βλέπουν ο ένας τον άλλο και κάνουν τον άλλο «αόρατο» παρόλες τις πολλές ομοιότητες και τις τόσες παρόμοιες εμπειρίες.

Η ιστορία της ζωής της Μαρίας και της Ayshe πρέπει να διδάσκεται σε όλα τα σχολεία, τόσο τουρκοκυπριακά όσο και ελληνοκυπριακά. Ομάδες μαθητών θα πρέπει να επισκέπτονται τους τάφους τους στη Δρομολαξιά και στα Καζιβερά και να συναντούν τα παιδιά τους για να ακούσουν και να δουν πως η ζωή μας στην Κύπρο ήταν πολύ παρόμοια και πως ο πόνος μας είναι κοινός.

Αντί τα «μεγάλα λόγια» των πολιτικών για το «Κυπριακό πρόβλημα», θα πρέπει να ακούμε ιστορίες όπως αυτές της Μαρίας και της Ayshe και τόσων άλλων έτσι ώστε ίσως να μπορέσουμε να δούμε πως η μοίρα μας σε αυτό το νησί είναι επίσης κοινή.

Left blog

Στο χώρο αυτό φιλοξενούνται αρθρα, απόψεις και σχόλια απο άτομα που βρίσκοντι στο χώρο της αριστεράς. Οι απόψεις τους δεν δεσμεύουν κατα αναγκη και την Εργατική Δημοκρατία. Είναι ένας χώρος διαλόγου και συζήτησης.

Κανένα σπίτι στα χέρια τραπεζίτη

Δημήτρης Δημητρίου

Οικονομολόγος – Μέλος του Γραφείου Οικονομικών Ερευνών της Δικοινοτικής Ριζοσπαστικής Αριστερής Συνεργασίας (ΔΡΑΣΥ–EYLEM)

Οι ισοπεδωτικές πρόνοιες που περιέχει ο νόμος που πέρασε για τις εκποιήσεις αποκαλύπτουν για ακόμη μια φορά τις επιδιώξεις της μνημονιακής μας κυβέρνησης. Η διάσωση του τραπεζικού συστήματος φορτώνεται ανισομερώς πάνω στις πλάτες των λαϊκών στρωμάτων με στόχο να περιορίσει στο ελάχιστο τις όποιες ζημιές της οικονομικής ολιγαρχίας και του τραπεζικού κατεστημένου. Μιας ολιγαρχίας που ευνοήθηκε όσο κανείς άλλος από τις σκανδαλώδης καταχρηστικές διευκολύνσεις ενός σαθρού τραπεζικού κυκλώματος.

Κάποια δεδομένα της Κυπριακής οικονομίας:

Σύμφωνα με στοιχεία δειγματοληπτικής έρευνας της Κεντρικής Τράπεζας για τη χρηματοοικονομική κατάσταση και τις καταναλωτικές συνήθειες των κυπριακών νοικοκυριών, το 78,8% ζει σε ιδιοκτήτη κατοικία, μια από τις ψηλότερες επιδόσεις στην ΕΕ. Το 36.5% αυτών των νοικοκυριών έχουν ενυπόθηκο δάνειο με υποθήκη τη κύρια κατοικία. Το ποσοστό των μη εξυπηρετούμενων δανείων από ιδιώτες ανέρχεται στο 44% . Δυστυχώς δεν υπάρχει ακόμη εξειδικευμένη μελέτη που να δίνει ακριβή στοιχεία για τον αριθμό των νοικοκυριών που είναι πραγματικά εκτεθειμένα από τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια . Αν όμως συνδυαστούν τα πιο πάνω ποσοστά μπορούμε να καταλήξουμε (χωρίς να αποκλείουμε το κίνδυνο απόκλισης) στο συμπέρασμα ότι ένα ποσοστό γύρω στο 12,5% των κυπριακών νοικοκυριών αντιμετωπίζει το κίνδυνο εκποίησης της κατοικίας του. Αυτό το ποσοστό κατά τη γνώμη μας δυνατό να είναι και μεγαλύτερο έχοντας υπόψη ότι πολλά επιχειρηματικά δάνεια μικρομεσαίων έχουν υποθήκη τη πρώτη κατοικία.

Η συμπεριφορά των τραπεζών – **Επιτόκια:**

Σύμφωνα με στοιχεία της Κεντρικής Τράπεζας , η Κύπρος διατηρεί τα ψηλότερα επιτόκια δανεισμού σε όλη τη ζώνη του ευρώ. Παραθέτω αυτούσιο απόσπασμα από την έκθεση της Κ.Τ.

''Αξίζει να αναφερθεί ότι σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της ΕΚΤ για τον Μάρτιο του 2014, στην Κύπρο καταγράφηκε το υψηλότερο επιτόκιο δανεισμού με αρχικό προσδιορισμό επιτοκίου μέχρι 1 χρόνο τόσο για τα στεγαστικά όσο και για τα επιχειρηματικά δάνεια ύψους έως 1 εκατ. ευρώ.'' (Οικονομικό Δελτίο Ιούνιος 2014).

Πιο συγκεκριμένα , παραθέτουμε κάποια ενδιαφέροντα στοιχειά τα οποία πηγάζουν από την ίδια έκθεση της Κ.Τ. και που καταδεικνύουν το τοκογλυφικό χαρακτήρα των κυπριακών τραπεζών.

Ψαλίδα μεταξύ Δανειστικών & Κατατεθικών Επιτοκίων

	Δανιστ.	Καταθ	Διαφ.σε μον.	Διαφ. σε %
2013	5.19	4.34	0.85	16.378
2014	4.53	2.45	2.08	37

Διαφορά Δανειστικών επιτοκίων μεταξύ Κύπρου & Ευρώπης

	Κύπρος	Ευρώπη	Διαφ. μον.	Διαφ. σε %
2014	4.53	2.79	1.74	62.4

Ο πρώτος πινακας δείχνει ότι παρόλο που τα δανειστικά επιτόκια (μιλούμε πάντα για δάνεια για στεγαστικούς σκοπούς μέχρι 1 εκ.) έχουν μειωθεί από 5,19% στο 4,53% , εντούτοις η διαφορά μεταξύ του δανειστικού και καταθετικού επιτοκίου έχει αυξηθεί από 16,3% στο 37%. Είναι φανερό ότι οι τράπεζες βιάζονται να επιστρέψουν στη κερδοφορία μέσα από εξόφθαλμη τοκογλυφία . Η διαφορά μεταξύ του τι δίνουν οι τράπεζες και του τι παίρνουν έχει αυξηθεί κατά 2,44 φορές μέσα σ□ένα μόλις χρόνο.

Ο δεύτερος πίνακας μας δείχνει κάτι πιο σοβαρό : Ο κύπριος πολίτης επιβαρύνεται με επιτόκια που είναι κατά 62,4% ψηλότερα από τα αντίστοιχα της ευρωζώνης.

Αυτή είναι διαχρονικά η κουλτούρα του κυπριακού τραπεζικού συστήματος . Η αιτία είναι ο ολιγοπωλιακός του χαρακτήρας με τα κλασσικά χαρακτηριστικά ενός πολύ μικρού αριθμού που κατέχει δεσπόζουσα θέση και παράλληλα οι εναρμονισμένες πρακτικές που ακλουθούσαν διαχρονικά . Απόδειξη η μεγάλη έρευνα του 2002 όπου σύμφωνα με δημοσίευμα του Φιλελεύθερου της εποχής, η ΕΠΑ κατέχει πλέον αδιάσειστα τεκμήρια, όπως αναφέρεται, που δείχνει ότι οι τράπεζες Κύπρου, Λαϊκή και Ελληνική «συνεργάζονται παρασκηνιακά δημιουργώντας καρτέλ».

Τα νομοσχέδια για την Αφερεγγυότητα

Τα νομοσχέδια όπως έχουν διαμορφωθεί μέχρι σήμερα δεν κατοχυρώνουν τον δανειολήπτη. Πέρα από τις εύηχες διακηρύξεις της δεξιάς οι νομικοί τους στυλοβάτες προσπαθούν να ντύσουν τον λύκο με ένδυμα προβιάς. Τα νομοσχέδια πέρα από τις ασάφειες που περιέχουν οι κυριότερες τους πρόνοιες και τις ορολογίες πυθιακής μορφής έχουν ένα βασικό στόχο: Να προστατεύσουν τους δανειστές – πιστωτές δίδοντας τους ένα πανίσχυρο οπλοστάσιο κατά τη διάρκεια της δικαστικής διαδικασίας. Μερικά σημεία που αποδεικνύουν του λόγου το αληθές είναι:

Ο δανειολήπτης μετά από την διαπραγμάτευση με τις τράπεζες και την άρνηση τους να δεχθούν τη λογική της αναδιάρθρωσης, αφήνεται μόνος χωρίς νομική ή οικονομική αρωγή να προχωρήσει σε κατάθεση αίτησης στο δικαστήριο για παραπομπή του στην Υπηρεσία Αφερεγγυότητας. Το δικαστήριο αποφασίζει αν δικαιολογείται η παραπομπή από τα οικονομικά στοιχεία του δανειολήπτη. Ο Ενιαίος Φορέας για εξώδικη Επίλυση Διαφορών (Περί της Σύστασης και Λειτουργίας του Ενιαίου Φορέα Εξώδικης Επίλυσης Διαφορών Χρηματοοικονομικής Φύσεως Νόμος του 2010 (Ν. 84(Ι)/2010) όχι μόνο δεν έχει την όποια δήποτε θεσμική υπόσταση αλλά αγνοείται εντελώς. Έτσι το δικαστήριο καλείται να αποφασίσει αν τελικά ο δανειολήπτες δικαιούται μιας στοιχειώδους προστασίας κάποιων ημερών μέχρι να υποβληθεί σχέδιο αποπληρωμής από τον σύμβουλο αφερεγγυότητας χωρίς να γνωρίζει τη στάση και τη συμπεριφορά της τράπεζας κατά τη διαπραγμάτευση, χωρίς να λαμβάνει υπόψη το ύψος των επιτοκίων και τις πολλαπλές χρεώσεις που οδήγησαν το χρέος στο σημερινό του ύψος. Είναι φανερό από τα πρώτα στάδια της διαδικασίας ποιούς πραγματικά ευνοούν οι παραλήψεις του νομοσχεδίου.

Ακόμη ένα μικρο δείγμα που αποδεικνύει τη προσπάθεια του νομοσχεδίου να προστατεύσει τις τράπεζες είναι και το πιο κάτω:

'Το σχέδιο ή πλάνο αποπληρωμής που ετοιμάζεται από το σύμβουλο αφερεγγυότητας θα διαβιβάζεται στους πιστωτές οι οποίο συγκαλούνται σε συνέλευση κατά την οποία το σχέδιο εγκρίνεται ή απορρίπτεται κατόπιν ψηφοφορίας. Τόσο οι εξασφαλισμένοι όσο και οι μη εξασφαλισμένοι πιστωτές έχουν βαρύνοντα λόγο στη ψηφοφορία'.

Με λίγα λόγια το τελικό λόγο για τις αναδιαρθρώσεις τον έχουν και πάλι οι δανειστές και όχι κάποιοι κανόνες αρχών, κοινωνικής ευαισθησίας και αλληλεγγύης .

Το νομοσχέδιο προχωρά και παρακάτω:

' Το δικαστήριο θα μπορεί να επιβάλλει το πλάνο αποπληρωμής εάν κρίνει ότι για τους πιστωτές που ψήφισαν αρνητικά, τέτοια

επιβολή, θα έχει το ίδιο ή καλύτερο αποτέλεσμα από το σενάριο τερματισμού της πιστωτής διευκόλυνσης και εκποίησης της εξασφάλισης, λαμβάνοντας υπ' όψη την δήλωση του Συμβούλου, κατευθυντήριες γραμμές που εκδίδονται από τη Κεντρική Τράπεζα της Κύπρου σε σχέση με τον αντίκτυπο των επιβαλλόμενων σχεδίων σε αδειοδοτημένα πιστωτικά ιδρύματα .'

Το Δικαστήριο δηλαδή αποφασίζει τελικά ανάλογα με το τι συμφέρει στους δανειστές (αναδιάρθρωση ή εκποίηση). Είναι φανερό ότι η προστασία του δανειολήπτη και της πρώτης κατοικίας δεν αποτελεί σκοπό αυτού του νομοσχεδίου αλλά η νομικά κατοχυρωμένη υφαρπαγή και της τελευταίας αξιοπρέπειας του λαού μας. Έχοντας δε υπόψη και τις τελευταίες αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου σχετικά με τις πρόσφατες παραπομπές της κυβέρνησης των γνωστών προτάσεων νόμου της βουλής, είναι πασιφανές ότι η αστική δικαιοσύνη είναι ακριβώς όπως ονομάζεται: Δικαιοσύνη με τους αστούς από τους αστούς για τους αστούς .

Τι Πρέπει να Γίνει.

Γενικό πλαίσιο Αρχών:

Η Κυπριακή οικονομία δεν είναι μια απομονωμένη οικονομία που λειτουργεί ανεξάρτητα από τις άλλες οικονομίες ιδιαίτερα των χωρών της ΕΕ. Σε μεγάλο βαθμό βασίζεται και από τις ενέργειες και δράσεις που λαμβάνονται σε άλλες χώρες . Η οριστική λύση του προβλήματος βασίζεται πάνω στις αντιστάσεις των Λαών και στους αγώνες τους μέσα στους οποίους η συμμετοχική δυναμική θα αναδείξει τις λύσεις, τις προτεραιότητες, το νέο όραμα . Ιδιαίτερα για τη Κύπρο η ουσιαστική αντιμετώπιση θα πρέπει να εδράζεται πάνω στην αλλαγή του τωρινού οικονομικού μοντέλου που όχι μόνο δεν κατάφερε να αμβλύνει τις επιπτώσεις της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης αλλά αντίθετα τις εμβάθυνε. Οι τράπεζες παίζουν ένα πολύ σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη της χώρας αλλά κυρίως και στη κατεύθυνση αυτής της ανάπτυξης. Ο ρόλος του κράτους για την εκπόνηση και υλοποίηση μακροπρόθεσμου σχεδιασμού για τους τομείς της οικονομίας που θα πρέπει να έχουν προτεραιότητα είναι καταλυτικός. Οι τράπεζες θα πρέπει να κρατικοποιηθούν με παράλληλη κοινωνική συμμετοχή και έλεγχο για να ενταχτούν μέσα σε ένα πλέγμα μακροπρόθεσμου σχεδιασμού της οικονομίας. Αυτό που βλέπουμε σήμερα είναι η προσπάθεια της κυβέρνησης να ανοικοδομήσει τις τράπεζες μέσα στα ιδία πλαίσια, μέσα στην ιδία φιλοσοφία λειτουργίας που επέφερε τη κατάρρευση. Η αγορά πλειουηφικών πακέτων από τα αρπακτικά κεφάλαια (hedge funds) προδιαγράφουν μια πορεία όπου το γρήγορο κέρδος τίθεται πάνω από τις πραγματικές αναπτυξιακές ανάγκες της κοινωνίας. Έργα υποδομών , επενδύσεις πάνω στην υγεία, παιδεία, έρευνα και καινοτομία δεν αποτελούν προτεραιότητες για το κεφάλαιο που προσδοκεί στη γρήγορη απόδοση του κεφαλαίου του και ιδιαίτερα των hedge funds που έχουν σαν σύνθημα το ''hit & run''.

Εκποιήσεις: αμεσα και Πρακτικά Μέτρα Προστασίας

Τι Προτείνουμε:

Είναι φανερό από τη συμπεριφορά και πρακτικές της δεξιάς κυβέρνησης ότι τα προτεινόμενα νομοσχέδια για την αφερεγγυότητα δεν διασφαλίζουν τα συμφέροντα των φτωχοποιημένων ανθρώπων. Αυτό που άμεσα πρέπει να γίνει αν πρόκειται αυτή η κοινωνία να προσφέρει άμεσες και πρακτικές λύσεις αλληλεγγύης είναι:

Α. Κατηγοριοποίηση των δανειοληπτών. Αλλη είναι η κατηγορία των λογής – λογής developers και άλλη των κτυπημένων από τη κρίση λαϊκών στρωμάτων. Συνεπώς, διαφορετική θα πρέπει να είναι και η αντιμετώπιση από το Νόμο της κάθε κατηγορίας.

Β. Προστασία της πρώτης κατοικίας μέχρι μιας λογικής και τεκμηριωμένης αξίας αυτής της μερίδας των νοικοκυριών που είναι άνεργοι ή έχουν υποστεί ουσιαστική μείωση των εισοδημάτων τους ένεκα της οικονομικής κρίσης.

Γ. Παγοποίηση των χρεών με δικαστική απόφαση αυτών των περιπτώσεων για περίοδο 2 τουλάχιστο χρόνων.

Δ. Δημιουργία Ταμείου Προστασίας του Δανειολήπτη.

Αν ο δανειολήπτης κριθεί αφερέγγυος παρά τα όποια σχέδια αναδιάρθρωσης ένεκα των συνεπειών της τραπεζικής κρίσης ,τότε το Ταμείο θα έχει την ευθύνη χρηματοδότησης ενός ποσού που ο οφειλέτης χρωστεί στη τράπεζα. Το ποσό που η τράπεζα θα έχει το δικαίωμα να απαιτήσει θα είναι ένα ποσοστό από τη λογιστική της απώλεια που θα είχε αν το δάνειο δεν εξυπηρετείτο καθόλου .Υπάρχουν τρόποι υπολογισμού αυτής της απώλειας χρησιμοποιώντας διαφορές χρηματοοικονομικές μεθόδους που δεν είναι της παρούσης. Με βάση αυτό το σχέδιο, η τράπεζα θα μπορεί να αποζημιωθεί μέχρις ενός θεσμοθετημένου ποσοστού χωρίς όποιες δήποτε περαιτέρω απαιτήσεις. Ουσιαστικά οι τράπεζες θα είναι υποχρεωμένες για αυτή την κατηγορία των δανειοληπτών, να υποστούν κούρεμα των δανείων που έχουν χορηγήσει.

Λειτουργία του Ταμείου .

Το ταμείο θα είναι κάτω από την εποπτεία και διαχείριση ενός Οργανισμού με ευρεία αντιπροσωπευτικότητα με καθιερωμένες δημοκρατικές αρχές κοινωνικού ελέγχου.

Όλες οι περιουσίες που αποδεσμεύονται από τις υποθήκες των τραπεζών θα επαναυποθηκεύονται στον Οργανισμό Διαχείρισης του Ταμείου και ο δανειολήπτης θα προχωρά στη σύναψη νέου δανείου από τον Οργανισμό.

Ο Οργανισμός θα έχει τη δυνατότητα να θέτει όρους αποπληρωμής των δανείων που χορηγεί οι οποίοι σε κάθε περίπτωση θα είναι ευνοϊκότεροι απ' αυτούς της αγοράς. Για παράδειγμα, το επιτόκιο δεν θα μπορεί να υπερβαίνει το μέσο όρο του επιτοκίου που επικρατεί στην Ευρωζώνη για στεγαστικά δάνεια.

Αν τα μέλη ενός νοικοκυριού παραμένουν για μεγάλο χρονικό διάστημα άνεργοι ο Οργανισμός θα έχει τη δυνατότητα να παγοποιεί τους τόκους για την αντίστοιχη χρονική περίοδο, ενώ οι δόσεις του νοικοκυριού προς τον Οργανισμό δεν θα υπερβαίνουν το ποσό που θα ελάμβανε σαν επίδομα ενοικίου μέσα στα πλαίσια του Σχεδίου που αφορά το Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα.

Πηγές Χρηματοδότησης του Ταμείου.

Η χρηματοδοτική ενίσχυση του ταμείου (χωρίς να εξαντλείται ασφαλώς ο κατάλογος) θα μπορεί να προέρχεται από :

Α. Τέλος αλληλεγγύης πάνω σε διακριτά περιουσιακά στοιχεία. Αυτό το τέλος θα μπορεί να επιβάλλεται πάνω σε ιδιοκτήτες μεγάλων σπιτιών πέραν κάποιων τετραγωνικών μέτρων , εξοχικά και πάνω σε προκλητικά για τις σημερινές συνθήκες είδη πολυτελείας.

Β. Τέλος αλληλεγγύης για υψηλά εισοδήματα . Κρατικοί αξιωματούχοι, κεντρικοί τραπεζίτες βουλευτές, δικαστές, διευθυντές/ πρόεδροι δημοσίων εταιρειών , υψηλά αμειβόμενα επαγγελματικά σώματα όπως ελεγκτικά και δικηγορικά γραφεία , θα πρέπει να ενταχτούν μέσα σ' αυτή τη κατηγορία .

Γ. Δήμευση εκκλησιαστικής περιουσίας για κάλυψη αναγκών του ταμείου. Αν δεν υποχρεωθεί η εκκλησία να προσφέρει την απαιτούμενη υπό τις σημερινές συνθήκες αλληλεγγύη με δήμευση μέρους της περιουσίας της που ειρήσθω εν παρόδω ανήκει στο Κυπριακό Λαό , τότε ποιος ο λόγος ύπαρξης της;

Δ. Έκδοση ομολόγου που να στηρίζεται σε ακίνητη περιουσία του κράτους .

Ε. Δήμευση περιουσιών από φοροδιαφεύγοντες .

Ζ. Αύξηση των συντελεστών φορολογίας των υψηλότερων εισοδηματικών κλιμάκων.

Λαϊκή κινητοποίηση για την προστασία της κατοικίας

Η στέγαση αποτελεί θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα. Το δικαίωμα στη στέγη θα πρέπει να θεωρηθεί αναφαίρετο, δεν παζαρεύεται και αποτελεί λαϊκό καθήκον να το διασφαλίσει και να το διαφυλάξει από ένα κράτος που εκπροσωπεί συμφέροντα που συγκρούονται με τη πιο πάνω αρχή.

Οι καιροί απαιτούν λαϊκή επιφυλακή ενάντια στις εκποιήσεις. Κανένας άνεργος κανένας χαμηλοεισοδηματίας με κουρεμένους μισθούς δεν θα πρέπει να υποστεί τον εξευτελισμό της έξωσης. Η λαϊκή κινηματική δράση αποτελεί την πιο αποτελεσματική λύση ενάντια στο ξεσπίτωμα που ετοιμάζει η δεξιά. Η μαζική αντίσταση για την προστασία των περιουσιών του φτωχόκοσμου θα προσδώσει ένα υψηλό πολιτικό κόστος στους κυβερνώντες που δεν θα μπορούν με κανένα τρόπο να το αγνοήσουν.

«Η Ανατολή» της Victoria Hislop

Το βιβλίο της Victoria Hislop, «Η Ανατολή», υπήρξε για μένα μια ευχάριστη έκπληξη! Οι αναφορές της σε πραγματικά γεγονότα της εποχής, στηριζόμενες σε μεγάλο βαθμό στην αντιειμενική ιστορική αλήθεια, μπορούν να χαρακτηριστούν σαν γενναιοτητα από την μεριά της.

Όπως ήταν αναμενόμενο υπήρξαν διαφορετικές αντιδράσεις για το βιβλίο. Ο Ανδρέας Μορφίτης, Δημοτικός Σύμβουλος Αμμοχώστου, γράφει σε άρθρο του στις εφημερίδες «Σημερινή» και «Φιλελεύθερο»: «*Προσωπικά με τρομάζει η σκέψη ότι το βιβλίο αυτό θα κυκλοφορήσει σε χιλιάδες αντίγραφα σε όλο τον κόσμο, θα δικαιώσει με τον πιο ευφάνταστο τρόπο την τουρκική εισβολή και κατοχή και θα διαστρεβλώσει την Ιστορία*».

Από την άλλη στην εκδήλωση που έγινε για την παρουσίαση του βιβλίου στην Πύλη Αμμοχώστου στις 24 Οκτωβρίου 2014, ο Αλέξης Γαλανός τονίζει, «*Κάναμε λάθη(!) και απέναντι στους Τουρκοκύπριους, τα οποία, όμως, με κανένα τρόπο δεν μπορούν να συγκριθούν με την κρατική τρομοκρατία που εξάσκησε και ασκεί η Τουρκία σε βάρος της Κύπρου. Είναι μια αφορμή που έχει δοθεί, για να υπάρξει μεγάλη δημοσιότητα στο θέμα (της Αμμοχώστου). Το εξώφυλλο του βιβλίου παρουσιάζει την παραλία της Αμμοχώστου και έχει ως κύριο θέμα την κατοχή και μήνυμα του είναι να φύγουν τα στρατεύματα*»

Κατά τη παρουσίαση του βιβλίου στο Λονδίνο, παρέστησαν και αρκετοί Τουρκοκύπριοι. Ο δήμαρχος της Αμμοχώστου Οκτάι Καγιάλπ είπε: «*Είναι ένα βιβλίο υπέρ της ειρήνης, της συνύπαρξης, που ασχολείται με πανανθρώπινα θέματα*». Κατά την παρουσίαση του βιβλίου, η συγγραφέας στην αφιέρωση της προς τον Οκτάι Καγιάλπ εύχεται την επιστροφή της πόλης!

Η Victoria Hislop δεν είναι ούτε ιστορικός ούτε πολιτικός. Σε όλα της τα βιβλία ανατρέχει σε ιστορικά γεγονότα, όχι για να πάρει θέση, αυτό το αφήνει στην κρίση του αναγνώστη, αλλά για να τονίσει τις επιπτώσεις που έχουν οι πολιτικές αποφάσεις και οι κοινωνικές προκαταλήψεις στις ζωές των απλών ανθρώπων. Τόσο στο «Γυρισμό» του Ισπανικού Εμφύλιου, όσο και στο «Νήμα» της Ελλάδας από το 1917 έως το 1970, αλλά και το «Νησί» της Σπιναλόγκα στην Κρήτη, τα ιστορικά γεγονότα λειτουργούν σαν σκηνικό. Αυτό που επιδιώκει είναι ο αναγνώστης να ταυτιστεί με τους ήρωες και τις ζωές τους. Στην «Ανατολή» βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα ότι δεν υπάρχουν δικαιολογίες που να μπορούν να συγκαλύψουν, το λουτρό αίματος, τις δολοφονίες, τις εξαφανίσεις, τον αποκλεισμό, την διάλυση οικογενειών, την προσφυγιά, τον πόνο και τη δυστυχία.

«Η ΑΝΑΤΟΛΗ»

Οι ήρωες ζουν στην Αμμόχωστο του 1972. Γύρω από την ανέγερση του πολυτελέστατου ξενοδοχείου «Η Ανατολή», οι ιδιοκτήτες, οι εργαζόμενοι, οι οικογένειες τους και οι τουρίστες ζουν και κινούνται ανάλογα τον ρόλο τους. Από την μια οι άνθρωποι του πλούτου και της φιλοδοξίας, αδιάφοροι για την πολιτική κατάσταση, κρατούν ίσες αποστάσεις για να έχουν την εύνοια όλων, και από την άλλη απλοί άνθρωποι που δίνουν μηνύματα ειρηνικής συνύπαρξης αλλά και ανοχής και εθελοτυφλίας, αδύνατοι να αντιδράσουν για όσα βιώνουν. Ενώ ταυτόχρονα το κράτος και παρακράτος να οδηγούν με τις αποφάσεις και τις ενέργειες τους σε ένα προδιαγεγραμμένο όλεθρο.

Η ελληνοκύπρια μητέρα με το χαρακτηριστικό όνομα Ειρήνη έβλεπε ότι η γαλήνη ήταν επιφανειακή. «*Η ειρήνη ήταν πρόσκαιρη και η γαλήνη δολοφονήθηκε και αυτή με τους Τούρκους γείτονες της, η Ειρήνη βρισκόταν στο μέρος. Έλπιζε ο άντρας της (μέλος της ΕΟΚΑ) να μην είχε πάρει μέρος στις δολοφονίες που είχαν γίνει , αυτό που δεν ήξερε ήταν ότι ο μικρός γιος της είχε ενταχτεί στην ΕΟΚΑ Β*»

Από την άλλη η τουρκοκύπρια μάνα Εμινέ, καθησύχαζε τον μεγαλύτερο γιο της, Χουσεΐν «*Δεν χρειάζεται να ανησυχείς τόσο, Δεν είμαστε εμείς ο στόχος τούτη τη φορά*». Οι μνήμες ήταν νωπές από τον οικονομικό αποκλεισμό, την πείνα, τον φόβο την απώλεια συγγενών που δολοφονήθηκαν ή εξαφανίστηκαν «*Ο Χουσεΐν θυμόταν ότι η πείνα ήταν αφόρητη*» από την άλλη ο μικρότερος γιος της Αλή «*δεν πίστευε ότι οι τουρκοκύπριοι ήταν ασφαλείς – υπό την σκεπή του μυστικού συμβόλου της ΤΜΤ, ενός γκρίζου λύκου, ο Αλή ήταν έτοιμος για πόλεμο*».

Από την εξιστόρηση φαίνεται καθαρά ότι οι ελληνοκύπριοι είχαν περισσότερη πολιτική και οικονομική δύναμη. Όποια σχέδια και αν είχαν η Τουρκία και Ελλάδα αλλά και οι ξένοι, η ελληνοκυπριακή ηγεσία δεν είχε ούτε την θέληση ούτε το ήθος για να σταματήσει τον όλεθρο. «*η Ειρήνη δεν είχε ανοίξει βιβλίο ποτέ της, ήξερε πως η ΕΟΚΑ Β λειτουργούσε μυστικά.. και η ζωή τους επηρεαζόταν από τις δραστηριότητες της, είτε ήταν στόχοι οι ίδιοι είτε τους ζητούσαν υποστήριξη, ακόμα και με το φόβο και τον καταναγκασμό. Χρειαζόταν θάρρος για να μπορέσεις να αρνηθείς*» . Από την άλλη θαύμαζε τον Μακάριο «*όποιος φορούσε ράσα ήταν εξ ορισμού καλός*» . Ο Βασίλης ο άντρας της «*έβλεπε στο πρόσωπο του (Μακαρίου) δυο εντελώς διαφορετικές πλευρές στον ίδιο τον άνθρωπο.*»

Μετά το πραξικόπημα και την τουρκική εισβολή οι δυο μανάδες περιμένοντας τους μικρότερους γιους τους να επιστρέψουν, αρνούνται να φύγουν από την Αμμόχωστο. Οι δυο οικογένειες θα βρουν καταφύγιο στο πολυτελέστατο ξενοδοχείο «Η Ανατολή». Εκεί θα ζήσουν μέσα σε μια πρωτόγνωρη χλιδή, ενώ γύρω τους όλα ήταν ρημαγμένα. Ο φόβος, η πείνα, η αγωνία, η απογοήτευση, η πίκρα για λάθος εκτιμήσεις και λάθη που έγιναν, φέρνει τις δυο οικογένειες πιο κοντά. Ταυτόχρονα, ακραίες πράξεις, πλιάτσικο, λαθρεμπόριο, βία, με κορύφωση ένα βιασμό συνυπάρχουν με πράξεις ανθρωπιάς και αλτρουισμού.

Η δραματική «έξοδος» των δυο οικογενειών από την Αμμόχωστο, τους οδηγά σε διαφορετικές κατευθύνσεις, οι μεν στο βορρά και οι δε στο νότο. «*κρατούσαν ο καθένας το δικό του φυλακτό , η ανταλλαγή φάνταζε κάτι πολύ φυσικό, μόνη διαφορά ήταν ότι η Εμινέ κρεμούσε το δικό τους με ένα κόκκινο κορδόνι, ενώ η Ειρήνη χρησιμοποιούσε μια μπλε κορδέλα.*»

Το βιβλίο της Victoria Hislop «Η Ανατολή» είναι ένα συγκινητικό μυθιστόρημα με σκηνικό την τραγική χρονική περίοδο 1955–1974. Παρόλα αυτά μπορεί να γίνει εφαλτήριο για την μετά το 1974 γενιά και των δυο πλευρών, να ψάξει την ιστορική αλήθεια. Η απώλεια, ο ξεριζωμός, ο πόνος δεν μπορούν να σβηστούν από τις μνήμες των ανθρώπων που τις έχουμε ζήσει. Αν όμως δεν θέλουμε να ζήσουμε μια νέα Μάραθα και ένα νέο Παλαίκυθρο πρέπει να κοιτάξουμε κατάματα και την αλήθεια της άλλης πλευράς.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Μια γιορτή στου Αλ–Νουρί

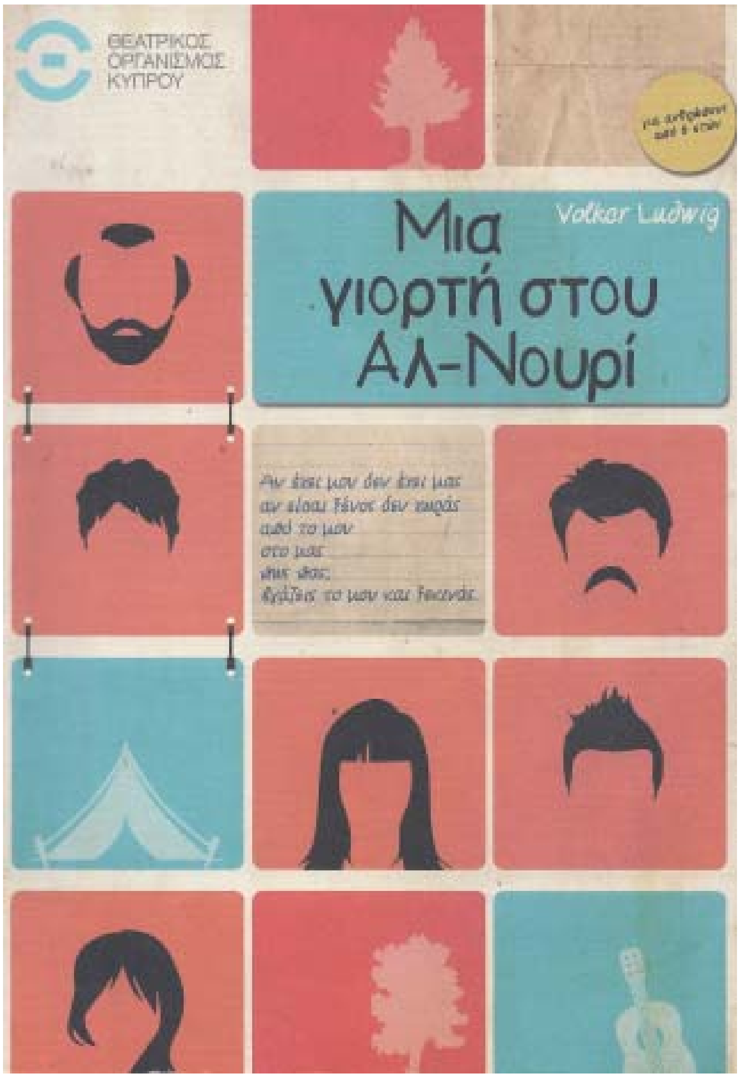
Ο θεατρικός Οργανισμός Κύπρου ανεβάζει από τις 25 Ιανουαρίου κάθε Κυριακή στις 10.30, στην κύρια σκηνή του ΘΟΚ στη Λευκωσία, το αντιρατσιστικό έργο «Μια γιορτή στου Αλ–Νουρί».

Πρόκειται για παιδικό θέατρο που απευθύνεται σε ανθρώπους από έξη ετών μέχρι εκατόν όπως λέει και ο σκηνοθέτης του. Είναι ένα έργο που πραγματεύεται το πολύ επίκαιρο θέμα του ρατσισμού και των προκαταλήψεων απέναντι στο ξένο στοιχείο των μεταναστών και προσφύγων. Είναι ένα θέμα που ξανά και ξανά βρίσκει τις σύγχρονες κοινωνίες απροετοίμαστες και αμήχανες κυρίως όσον αφορά στη διαπαιδαγώγηση των παιδιών.

Το έργο προσπαθεί να αναδείξει τις αρετές της ανεκτικότητας, της αλληλοκατανόησης και αυθόρμητης ταύτισης που έχουν τα παιδιά μεταξύ τους, πέραν των εγκλωβισμών που επιβάλλονται από την περιχαράκωση σε εθνικότητες και κοινωνικές τάξεις.

Οι φυλετικές διακρίσεις, η ξενοφοβία και ο ρατσισμός είναι προϊόντα φόβου, έλλειψης παιδείας και ιδεολογικών καθηλώσεων που έρχονται από τα πάνω και όχι αρχέγονες φυσικές τάσεις του ανθρώπου που μπορούν να δικαιολογηθούν. Αυτός είναι ένας διάλογος που έχει αναγκαστικά ξεκινήσει μέσα στην κυπριακή κοινωνία.

Η παράσταση όπως λέει ο σκηνοθέτης Βασίλης Κουκαλάνι από την «Συντεχνία του Γέλιου», «*ευελπιστεί να αποτελέσει μια ουσιαστική και διαφωτιστική φωνή που απευθύνεται σε παιδικό κοινό αξιοποιώντας τον κόσμο των παιδιών, που σ' αυτό το έργο με όρους επίκαιρους και ρεαλιστικούς, μας φοράνε για άλλη μια φορά τα γυαλιά*».

Το πρόγραμμα της παράστασης είναι ένα αντιρατσιστικό εγχειρίδιο.

Στο έργο, ο κ. Αλ–Νουρί από την Συρία ζει στην Κύπρο γιατί στη χώρα του κινδύνευε. Αποφάσισαν με το γιό του να πάνε διακοπές για ένα Σαββατοκύριακο σε ένα κάμπινγκ. Ο κ. Αλ–Νουρί όμως έτυχε να βάλει τη σκηνή του σε ένα μέρος όπου τα τελευταία δέκα χρόνια στήνει τη σκηνή του ο κ. Παπαδάκης με τα δύο του παιδιά. Όταν το διαπιστώνει αυτό ο κ. Παπαδάκης γίνεται έξω φρενών. Και όταν διαπιστώνει ότι είναι και μετανάστης ξεσπά με τα εξής: «*Μετανάστες, ξεφυτρώνουν έτσι από το πουθενά και μου παίρνουνε τη θέση.*»

Μέσα από την πλοκή του έργου ξεδιπλώνονται οι προκαταλήψεις και οι διακρίσεις σε βάρος των μεταναστών σε μια πυραμίδα από τον παλιότερο στο νεότερο, από τον μεγαλύτερο στο μικρότερο μέχρι που συνειδητοποιούν ότι ενωμένοι μαζί μπορούν να γλυτώσουν όλοι.

Το έργο ανεβάστηκε για πρώτη φορά το 1973 στη Γερμανία με τον τίτλο «Μια γιορτή στου Παπαδάκη». Τότε οι Γερμανοί ένιωθαν πως απειλούνται από τους Έλληνες, Τούρκους και Ιταλούς μετανάστες.

Σήμερα οι Έλληνες και οι Κύπριοι απ' την πλευρά τους, αισθάνονται να απειλούνται από τους μετανάστες και έχουνε πάρει τον ρόλο των Γερμανών στο έργο. Στην Ελλάδα παίζεται τα τέσσερα τελευταία χρόνια και ανεβάστηκε θεατρικά από πάρα πολλά λύκεια.

Δυστυχώς το έργο παραμένει ακόμα επίκαιρο και για τούτο τον λόγο παίζεται ξανά και ξανά σε διάφορα μέρη του κόσμου. Στο Λονδίνο με Πακιστανούς και Τζαμαϊκανούς, στη Γαλλία με Αραβες και Σενεγαλέζους, στην Αυστραλία με Βιετναμέζους και Ινδούς και στο Ισραήλ με Ρώσους και Παλαιστίνιους.

Το φυλετικό μίσος και οι προκαταλήψεις φαίνεται να κερδίζουν έδαφος παντού, παράλληλα όμως φαίνεται πως υπάρχουν άνθρωποι που τα καταπολεμούν πολυμήχανα και με φαντασία. Αυτό μας δίνει δύναμη και ελπίδα να ζήσουμε με αλληλεγγύη με τους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Το να είμαστε ενωμένοι μας δυναμώνει, απέναντι στο σύστημα που κερδοσκοπεί στις πλάτες μας και μας θέλει διασπασμένους.

Αξίζει να το δείτε. Και φεύγωντας μη ξεχάσετε να πάρετε μαζί σας το πρόγραμμα.

Αγγελική Μιχαήλ

ΑΠΟΣΤΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 28 Φλεβάρη η καθιερωμένη πορεία για την αποστρατικοποίηση της Λευκωσίας. Είναι μια πορεία που οργανώνεται από αντιμιλιταριστικές οργανώσεις και ακτιβιστές και στις δυο πλευρές της Λευκωσίας τα τελευταία 9 χρόνια.

Δεκάδες άτομα και από τις δύο πλευρές συμμετείχαν σε δύο παράλληλες πορείες που ξεκίνησαν από την πλατεία Φανερωμένης και την Πλατεία Σαραγίου και αφού πέρασαν από κεντρικούς δρόμους και στις δυο πλευρές της Λευκωσίας κατέληξαν στο σπίτι της Συνεργασίας στη νεκρή Ζώνη.

Ακολούθησαν χαιρετισμοί από τους διοργανωτές και συζήτηση για το μέλλον και τις προοπτικές του αντιπολεμικού κινήματος στη Κύπρο. Εκφράστηκαν πολλές απόψεις και ιδέες με στόχο την επόμενη φορά να οργανωθεί μια πιο μαζική και δυναμική πορεία.

Οι εξελίξεις σε όλα τα θερμά μέτωπα παγκόσμια που διεξάγονται πόλεμοι έδειξαν ότι η μεγάλη μάζα της νεολαίας δεν θέλει να συμμετέχει σε στρατούς που στέλνονται από την άρχουσα τάξη για να επιβάλουν τις πολιτικές και τα συμφέροντα της σε άλλους λαούς. Αυτό φαίνεται στον πόλεμο στην Ουκρανία που οι αρχές στρατολογούν τους νέους αρπάζοντας τους μέσα από τα λεωφορεία ή άλλα μέσα μαζικής μεταφοράς με ξαφνικά μπλόκα στους δρόμους αφού αρνούνται να παρουσιαστούν στα κέντρα επιστράτευσης που καλούνται.

Στην Κύπρο έχουμε δει ένα ρεύμα φυγοστρατίας μέσα στους ελληνοκύπριους νέους που δεν έχει να κάνει μόνο με κοινωνικούς λόγους αλλά και πολιτικούς αφού πολλοί νεολαίοι δεν καταλαβαίνουν γιατί θα πρέπει να πάρουν τα όπλα να πολεμήσουν τους συνομήλικους τους της άλλης πλευράς με κάποιους απο τους οποίους είναι και προσωπικοί φίλοι. Από την άλλη στους τουρκοκύπριους έχει εμφανιστεί ένα ρεύμα πολιτικών αρνητών στράτευσης με αποτέλεσμα κάποιοι από αυτούς να βρεθούν φυλακισμένοι για κάποιο διάστημα.

Είναι φανερό ότι η αντιμιλιταριστική και αντιπολεμική διάθεση κερδίζει έδαφος και στις δυο πλευρές. Αυτή η διάθεση χρειάζεται να οργανωθεί και να εκφραστεί σε μαζικό επίπεδο. Χρειάζεται να εμπλακούν σε αυτή την προσπάθεια, κοινωνικοί φορείς, συνδικάτα, οργανώσεις νεολαίας, πολιτιστικοί φορείς. Χρειάζεται να οργανωθεί μια εκστρατεία σε πιο μόνιμη βάση και όχι μόνο ευκαιριακά. Να γίνονται εκδηλώσεις, συζητήσεις, παραστάσεις, εκθέσεις, συναυλίες με αντιπολεμικό περιεχόμενο με στόχο την κορύφωση σε ένα μεγάλο γεγονός όπως ένα συνέδριο μια πορεία. Μπορούν και πρέπει να καλεστούν βετεράνοι από τους πολέμους στο Ιράκ και αλλού που σήμερα ηγούνται αντιπολεμικών κινήσεων. Μπορούμε να μετατρέψουμε το θέμα του στρατού και του πολέμου σε πολύ πιο κεντρικό μέσα στην κοινωνία. Θα πρέπει να συνδέσουμε τα θέματα του στρατού και των στρατιωτικών εξοπλισμών με τα ζητήματα που καίνε σήμερα πολύ κόσμο, τη διάλυση του τομέα της Δημόσιας Υγείας και Παιδείας, την μείωση μισθών και συντάξεων την ώρα που ξοδεύονται τεράστια ποσά για εξοπλισμούς και συντήρηση της Εθνικής Φρουράς.

Προς αυτή την κατεύθυνση θα πρέπει να κινηθούμε αν θέλουμε πραγματικά να στηρίξουμε ένα μαζικό αντιπολεμικό – αντιμιλιταριστικό κίνημα.

Πάνω η αφίσσα της εκδήλωσης και κάτω το κάλεσμα των οργανώσεων που την υποστήριξαν

Γιατί αυτή η πόλη χωρίζεται από σύνορα;

Θέλουμε όντως να βλάψουμε ο ένας τον άλλο;

Υπήρξαμε ποτέ όσο διαφορετικοί όσο μας δίδαξαν να είμαστε;

Αυτή η πόλη δεν χωρίστηκε επειδή μιλούσαμε διαφορετικές γλώσσες, ήταν το αποτέλεσμα ενός παιχνιδιού εξουσίας μεταξύ ανταγωνιζομένων ελίτ.

Για κάποιους, ήταν προτιμότερο να έχουν όλη την εξουσία σε μισό νησί, παρά να μοιράζονται την εξουσία σε ολόκληρο.

Μα η καθημερινότητα μας δεν είναι τσιφλίκι τους. Κανένας και καμιά δεν πρέπει να ζει υπό διαρκή απειλή, σε μια πόλη που 5 διαφορετικοί στρατοί στρέφουν τα όπλα τους πάνω μας, τάχα για να μας προστατέψουν.

Και όμως, βρίσκουν χώρο για όλους τους στρατούς τους σε μια λωρίδα γη, αλλά όταν προσπαθούμε να συναντηθούμε, έχουν το θράσος να μας πουν ότι κλείνουμε τον δρόμο.

Είμαστε ενάντια σε όλους τους εθνικιστικούς και ιμπεριαλιστικούς στρατούς, τις μετα–αποικιακές στρατιωτικές δυνάμεις και συμμαχίες, καθώς και στους κρατικούς κατασταλτικούς μηχανισμούς και τους απολυταρχικούς θεσμούς του. Κανένας δεν πρέπει να είναι στρατιώτης των ελίτ, ποτέ και πουθενά.

Ώρα να πάρουμε πίσω ότι μας έκλεψαν οι στρατοί: την πόλη μας, τις γειτονιές μας, τη ζωή μας. Αυτό τον μήνα, στις 28, ας βιώσουμε την Λευκωσία όπως μας αξίζει.

ΥΚΡ, Συσπείρωση Ατάκτων, faq, Γρανάζι, ΣΥΡΙΖΑ Κυπρου, Δικοινοτική Ριζοσπαστική Αριστερή Συνεργασία, Εργατική Δημοκρατία, Νέα Διεθνιστική Αριστερά